

พวกเรา
ผีรู้ดี
ชีวิตนี้
ฉันผ่าน
อะไรมาบ้าง

鬼知道
我经历了什么

1

โม้เงินฮวน (莫晨欢) เขียน
เจนเม้งทาน แปล
Aluma ภาพ

คำนำ

ด้วยพลังหยินในตัวที่ล้นเหลือทำให้ 'ซีจยา' ต้องพยายามอยู่ให้ห่างจากคนอื่นๆ เข้าไว้เพื่อความปลอดภัยในชีวิตของเขาเหล่านั้น หากไม่นับรวมเหล่าผีที่เห็นมาตั้งแต่เกิดและเพื่อนสนิทที่มีเพียงหนึ่งเดียวก็แทบจะไม่มีใครอีกเลย

แต่แล้ววันหนึ่งก็มีใครบางคนก้าวเข้ามาในชีวิตที่โดดเดี่ยว

ชายหนุ่มคนนี้มีชื่อว่า 'เย่จิ้งจื่อ' หรือที่ในหมู่เทียมนชื่อรุ่นเยาว์เรียกกันว่า 'มัจจุราชเย่' เป็นเทียมนชื่อชื่อดังในวงการศาสตร์ลึกลับซึ่งไม่เพียงแต่ขึ้นชื่อในเรื่องความสามารถเท่านั้น แต่เรื่องของความประพฤติก็เป็นที่สุดถึงไม่แพ้กัน จนถึงขั้นถูกยกย่องให้เป็นแบบอย่างทางศีลธรรมของวงการนี้เลยทีเดียว

นับแต่นั้นทุกคนทั้งผีก็เริ่มเข้ามามีบทบาทในชีวิตของซีจยามากขึ้น อีกทั้งเรื่องราวยังคงจะบานปลายไปมากกว่านั้น เมื่อเขาเริ่มรู้สึกคันยุบๆ ยิบๆ ในหัวใจกับความเอาใจใส่ของอีกฝ่ายมากขึ้นเรื่อยๆ สุดท้ายเรื่องราวจะดำเนินต่อไปอย่างไรขอเชิญไปสัมผัสเรื่องราวของพวกเขาพร้อมกันได้ ใน 'พวกผีรู้ดี ชีวิตนี้ฉันผ่านอะไรมาบ้าง'

ขณะนี้ประตู่แห่งวงการศาสตร์ลึกลับได้เปิดต้อนรับนักอ่านทุกท่านแล้ว

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว

แนะนำตัวละคร

* ชีจยา

ชายหนุ่มหน้าตาสดงามหมดจด ถึงขนาดเคยได้รับการขนานนามว่า 'คนงามแห่งคณะไอที' สมัยที่เรียนมหาวิทยาลัย แต่กลับใช้ชีวิตอย่างสันโดษไม่ข้องแวะกับใคร ด้วยพลังหยินในตัวที่มีมากเกินไปจนเป็นอันตรายต่อคนรอบข้าง

* เยจิงจื่อ

เทียนซือมือปราบฝีมือใหม่ไฟแรงที่มาพร้อมกับความสามารถสูงทะลุเพดาน จนคนรุ่นเดียวกันเรียกขานว่า 'มัจจุราชเย' นอกจากฝีมือที่เลื่องชื่อแล้ว หน้าตายังไม่เป็นสองรองใคร แต่บรรยากาศรอบตัวกลับเยือกเย็นจนทั้งคนทั้งผีไม่ค่อยกล้าเข้าใกล้

* เฉินเทา

เพื่อนที่เรียกได้ว่า 'เพื่อนสนิท' เพียงคนเดียวของชีจยา หรืออาจเรียกได้ว่าเป็นมนุษย์เพียงคนเดียวที่สามารถอยู่ใกล้ชีจยาได้โดยไม่เป็นอันตรายจากพลังหยิน ปัจจุบันเป็นนักแสดงตัวประกอบในกองถ่าย ทั้งยังคอยหางานให้กับชีจยาอยู่เสมอ

* เฉยอวี่

หนึ่งในเทียนซือผู้นำของคนรุ่นเยาว์ในวงการศาสตร์ลี้ลับยุคปัจจุบัน ไม่ว่าจะไปที่ไหนก็เป็นที่นับหน้าถือตา และเป็นที่เคารพ ถึงขนาดที่มีคนเรียกขานว่าอาจารย์ เว้นเสียแต่ชีจยาคนเดียว เพราะในสายตาของเขา คนคนนี้ก็ไม่ได้ต่างอะไรกับหมอฟีตัมตุ้นคนหนึ่ง

นิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องที่ต่างชั้นจากจินตนาการของฟุซึยุน
ไม่มีความเกี่ยวข้องกับบุคคล สถานที่ หรือเหตุการณ์จริงใดๆ

เนื้อหา มีประเด็นอ่อนไหวเกี่ยวกับความรุนแรงในครอบครัว
มีการใช้ความรุนแรง มีการกล่าวถึงเลือด สภาพศพ
การกินเนื้อฟัวพันธุ์เดียวกัน
และสถานการณ์อันน่าขยะแขยง ซึ่งอาจส่งผลกระทบต่อ
สำหรับผู้อ่านที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป
โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

บทที่ 1

อุทยานธรรมชาติผิงหู

สถานที่ซึ่งถูกเรียกว่าหมู่บ้านริมน้ำแห่งเจียงหนานนั้นมีทำเลอยู่ใกล้ภูเขาและแม่น้ำ รายล้อมไปด้วยต้นไม้เขียวขจี ซึ่งอุทยานผิงหูดังกล่าวตั้งอยู่ที่อำเภอเล็กๆ ไม่สะดวกตาแห่งหนึ่งในมณฑล J เมื่อสองปีก่อนที่นี่เพิ่งได้รับการประเมินให้เป็นอุทยานระดับ A ของประเทศ จากนั้นอีกสองปีต่อมา ขณะที่ดาวไม่เพิ่มขึ้น การมาเยือนของนักท่องเที่ยวเองก็ลดน้อยลงเรื่อยๆ จึงส่งผลให้ทางที่ว่าการอำเภอรู้สึกกัลลักรวมเป็นอย่างมาก

ทว่าช่วงต้นเดือนนี้กลับมีคนกลุ่มหนึ่งหอบเอาเครื่องมือพร้อมกระเป๋าใบเล็กใบใหญ่เข้าไปยังอุทยานธรรมชาติผิงหู เมื่อได้ยินข่าว ผู้คนจากหมู่บ้านในละแวกนั้นต่างแห่กันไปเที่ยวอุทยานด้วยความรู้สึกว่าเป็นเรื่องแปลกใหม่ แต่ยังไม่ทันได้เห็นตัวคนก็ดันถูกเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยขวางเอาไว้เสียก่อน

"พูดก็พูดเถอะ หนึ่งเราก็เป็นถึงหนึ่งที่จะฉายในโรงเชียวนะ ให้คนในหมู่บ้านพวกนั้นอยู่ห่างๆ น้อยดีกว่า เดียวไปยุ่งยามกับเครื่องมือเครื่องมือเข้า ความช่วยเหลือตกอยู่ที่นายหรือฉันล่ะ"

คนพูดคือชายหนุ่มวัยยี่สิบกว่า ด้วยความที่มีรูปร่างผอมบาง เมื่อนั่งอยู่บนยอดเขาจึงทำให้ดูเหมือนชาวฟางหางหมาที่ส่ายไปมาต้นหนึ่งมาก เวลานั้นเขานั่งอยู่บนเก้าอี้ผู้กำกับ พร้อมทั้งเหลื่อมองกลุ่มชาวนาทางด้านล่างภูเขาด้วย

สีหน้าที่เต็มไปด้วยความดูถูกเหยียดหยาม แล้วพูดกับรองผู้กำกับของตัวเองว่า "หนังเรื่องนี้ของเราใช้เงินลงทุนตั้งสิบกว่าล้าน แต่เครื่องมือชิ้นเดียวก็ราคาไปไปหลายแสนแล้ว..."

ช่วงเช้าตรู่กองถ่ายยังไม่เปิดกล้อง ผู้กำกับกำลังเทศนาไปด่าไป ส่วนนางเอกก็เพิ่งมาถึงกองแล้วกำลังเริ่มแต่งตัว กลับเป็นทางด้านพวกตัวประกอบเสียอีกที่เตรียมตัวพร้อมเรียบร้อยแล้ว

กองถ่ายนี้มีหน้าที่อุทยานผิงหูเพื่อใช้เป็นฉากในการถ่ายทำภาพยนตร์เรื่อง 'คืนสยองของดาวโรงเรียน' แต่ฟังชื่อก็เห็นได้ชัดเลยว่าเป็นภาพยนตร์สยองขวัญที่ผลิตในประเทศ

ไม่กี่ปีที่ผ่านมารัฐบาลได้ออกข้อกำหนดว่าหลังจากที่ก่อตั้งสาธารณรัฐประชาชนจีน ปีศาจก็ห้ามเป็นปีศาจ และแน่นอนว่าห้ามมีผีด้วย ดังนั้นภาพยนตร์สยองขวัญผลิตในประเทศสมัยนี้จึงล้วนแต่เป็นเรื่องที่เกิดจากโรคทางจิตเวชทั้งนั้น และภาพยนตร์เรื่องนี้ก็ไม่ใช่ข้อยกเว้นเช่นกัน

ถึงแม้การตรวจสอบภาพยนตร์สยองขวัญของรัฐบาลจะเข้มงวดถึงขั้นเรียกได้ว่าปฏิวัติจนไม่เหลือเค้าเดิม แต่ในทุกๆ ปีก็ยังต้องมีภาพยนตร์สยองขวัญสักหนึ่งถึงสองเรื่องเข้าฉายในโรงอยู่ดี เพื่อให้เป็นไปตามโควตาประเภทหนึ่ง ซึ่งในช่วงเดือนกรกฎาคมภาพยนตร์เรื่อง 'คืนสยองของดาวโรงเรียน' ที่ว่านี้กำลังจะเข้าฉายในโรงภาพยนตร์อยู่แล้ว ทว่าผู้กำกับกลับไม่รีบร้อนอะไรเลย ทั้งที่เพิ่งจะมาเริ่มถ่ายทำเอาตอนเดือนมีนาคม

เวลานี้นางเอกกำลังคุ้ยเล่นและตีหม้ออยู่ในห้องแต่งตัว ส่วนพระเอกตอนนี้ยังนอนหลับอยู่ดูอยู่ที่โรงแรมในตัวอำเภอ ลำบากก็แต่กลุ่มนักแสดงตัวประกอบสามคนที่ต้องรออยู่ที่สถานที่ถ่ายทำตลอดเวลา กระทั่งถึงตอนที่ยังผู้กำกับถึงได้พาทีมงานเข้าไปยังส่วนลึกของป่าอย่างเนือยๆ เพื่อเตรียมที่จะเริ่มถ่ายทำ "นักแสดงสองสามคนตรงนั้นนะ อ่านบทกันแล้วใช่ไหม อีกเดี๋ยวอย่าให้เป็นเทกเสียล่ะ เราเอาให้ผ่านในเทกเดียวเลย"

ฉากที่จะถ่ายวันนี้เป็นฉากน่ากลัวในช่วงต้นของภาพยนตร์ หนึ่งผีผลิตในประเทศแบบนี้โดยทั่วไปมักจะเปิดแบบพีคและจบแบบแผ่ว ซึ่ง

หมายความว่าระดับความน่ากลัวในช่วงต้นเรื่องถือได้ว่าเป็นจุดพีคสูงสุดของหนังแล้ว ซึ่งในเรื่อง 'คืนสยองของดาวโรงเรียน' นั้นเปิดมาด้วยฉากไล่ฆ่ากลางป่าลึก

ลักษณะภูมิประเทศทางธรรมชาติของอุทยานผิงหูได้รับการอนุรักษ์ไว้เป็นอย่างดีพอสมควร มีต้นไม้สูงหลายสิบเมตรตั้งตระหง่านเสียดฟ้าจนบดบังท้องฟ้าสีคราม การถ่ายทำในภูเขาลึกที่เป็นป่าทึบแบบนี้ เมื่อลมพัดผ่านใบไม้รอบด้านก็จะเกิดเสียงดังแซกซ่า ทั้งยังให้บรรยากาศที่มีดครึมชวนขนลุกอย่างบอกไม่ถูก แม้จะเป็นเวลากลางวันแสดๆ ก็ตาม

ทันทีที่ผู้กำกับตะโกนว่าแอ็กชั่น ตัวประกอบทั้งสามคนก็รีบออกวิ่ง สองคนที่วิ่งอยู่ข้างหลังคอยหันกลับไปมองไม่หยุด บนใบหน้าของพวกเขาเประะเปื้อนไปด้วยเลือดจำนวนมาก สองตาเบิกโพลงราวกับกระดิ่งสัมฤทธิ์ สีหน้าฉายแววประหลาดพิเรนทร์ ทันใดนั้นไม่รู้ว่พวกเขาเห็นอะไรถึงได้กรีดร้องออกมา ก่อนจะล้มลงไป

กล้องยังคงไล่ตามตัวประกอบคนสุดท้ายที่อยู่ข้างหน้า โดยที่ดากล้องไล่ตามไปเร็วขึ้นทุกทีๆ ทว่าจู่ๆ ตัวประกอบคนนั้นก็เหมือนสะดุดอะไรบางอย่าง ก่อนจะตะเกียกตะกายไปข้างหน้าต่ออีกสองสามก้าวอย่างโซซัดโซเซ แต่ดากล้องกลับเดินอ้อมไปอยู่ตรงหน้าอีกฝ่ายแล้วถ่ายใบหน้าของเขาจากด้านหน้าแทน

ใบหน้าางดงามหมดจดเต็มไปด้วยความหวาดผวา สองตาเบิกโพลง ร่างกายสั่นระริกไม่หยุด

ขณะที่กล้องขยับเข้าไปใกล้มากขึ้นเรื่อยๆ ก็พลันได้ยินเสียงกรีดร้องอย่างสิ้นหวังดังขึ้น ก่อนผู้กำกับจะตะโกนอย่างยินดีปรีดาว่า "คัต! เยี่ยมเทคนี่ผ่าน!"

พวกนักแสดงสมทบที่ล้มลงกับพื้นเมื่อครู่นี้พากันลุกขึ้นมา ส่วนทีมงานกองถ่ายก็กลับไปสละวงกันต่อ

ซีจยาเช็ดเหงื่อบนหน้าผากแล้วยืนขึ้นด้วยตัวเอง เขาไปที่ห้องแต่งตัวเพื่อเปลี่ยนเสื้อผ้าก่อน จากนั้นก็เดินไปยังห้องแพนทรี่ซึ่งเป็นสถานที่พักผ่อน

ของกองถ่าย ก่อนจะหยิบกระเป๋าเดินทางตรงมุมห้องแล้วเดินออกไป

ทว่าเมื่อเดินไปได้แค่ครึ่งทางจู่ๆ ก็มีชายหนุ่มร่างกำยำคนหนึ่งวิ่งเข้ามาหา พอเห็นท่าทีแบบนี้ของเขา ฝ่ายนั้นก็เอ๋อเตือนด้วยความหวังดี

"พี่จ๋า นายมาเล่นบตว์ประกอบแบบนี้ทำไมกัน"

ซึ่งยากี่หันมามองเพื่อนซี้สมัยมหาวิทยาลัยของตนเอง "ถ้าฉันไม่แสดงเพื่อหาเงิน นายจะเลี้ยงฉันหรือไง"

เงินเทาโลกตาอย่างหมดคำจะพูด "ฉันไม่ได้บอกว่าไม่ให้นายแสดง แต่คุณพี่ช่วยอย่าเอาแต่เล่นบตว์ประกอบที่ตายภายในหนึ่งนาที่แบบนี้ได้ไหม วันนี้ผู้กำกับหวังยังพูดกับฉันเรื่องนายอยู่เลย เขาบอกว่านายหน้าตาดีใช้ได้ ทักชะการแสดงก็ไม่เลว สามารถเล่นเป็นนักแสดงสมทบที่มีที่มาที่ไปได้เลย แล้วยังถามฉันอีกว่าทำไมปล่อยให้นายมาเล่นเป็นบตว์ประกอบ นายก็รู้ว่ามีคนหนุนหลังผู้กำกับหวังอยู่ ไม่งั้นหน้าที่เขาถ่ายเป็นเรื่องแรกคงไม่มีทางได้เข้าโรงหอก นายช่วยฟังคำแนะนำของฉันแล้วครั้งหน้าก็แสดงบตว์ที่มีนมมีฉากเยอะๆ หน่อย โอเคไหม"

ซึ่งยาวงกระเป๋าดำเดินทางลง "บตว์นี้ก็มีฉากเยอะแล้วนะ"

เงินเทาเบิกตากว้าง "ถูกไล่ล่าอยู่พักหนึ่งแล้วก็ได้ถ่ายหน้าตรง นี่เรียกว่าฉากเยอะแล้วหรอ นายดูสิ นายเพิ่งมาที่กองถ่ายเมื่อวานนี้ ถ้าจบวันนี้ก็จะไปแล้ว ไม่จำเป็นต้องเอาเสื้อผ้าอีกชุดมาเปลี่ยนด้วยซ้ำ ถ้าแบบนี้ยังเรียกว่าฉากเยอะละก็ พี่จ๋า มโนธรรมของนายยังอยู่ดีไหมเนี่ย"

ซึ่งยาตอบโหลเพื่อนสนิทแล้วพูดด้วยสีหน้าจริงจังว่า "คนหล่ออย่างเรา ไม่มีมโนธรรมหรอ"

เงินเทา "..."

เมื่อไม่มีประโยชน์ที่จะพูดอะไรอีก หลังจากบอกลาเพื่อนซี้เรียบร้อย ซึ่งยากี่หิ้วกระเป๋าเดินทางเดินลงจากภูเขาดำด้วยตัวเอง แถมก่อนจากไปเขายังไม่ลืมที่จะโบกมือพร้อมทั้งพูดด้วยสีหน้าซื่อตรงว่า "ช่วงนี้กระเป๋ายัง คราวหน้าถ้ามีบตว์ดี แบบนี้อีกอย่าลืมบอกฉันด้วยนะ โดยเฉพาะบตว์ของผู้กำกับหวัง ฉันอยากรับเพิ่มอีกสักสองสามเรื่อง"

เงินเทาโมโหจนต้องหยิบก้อนหินขึ้นมาปาไล่หลังเขาไป "นายถ่ายฉากเล็กๆ แค่นั้นจะได้เงินสักเท่าไรกันเชียว มันยังพอจะมีผู้กำกับที่โง่แต่เงินเยอะแบบผู้กำกับหัวงอยู่อีกหรอ ครวหน้าฉันต้องเอาบทที่มีฉากเยอะกว่านี้มาให้นายให้ได้เลย นายคอยดูเถอะ!"

หลังจากออกจากอุทยานผิงหู ซี้จยาก็ตรงไปนั่งรถบัสดับเมืองซูตันที่ขณะที่กำลังมองออกไปยังต้นไม้ริมทางข้างนอกหน้าต่างที่วาบผ่านไปด้านหลังอย่างต่อเนื่อง ชายหนุ่มผู้มีใบหน้านางามก็หยิบหูฟังขึ้นมาใส่และจับจ้องไปยังสายน้ำสีเขียวกับท้องฟ้าสีครามนอกตัวรถด้วยสีหน้าไร้อารมณ์

ซี้จยาเรียนจบมหาวิทยาลัยเมื่อปีที่แล้ว จากนั้นก็กลายเป็นคนว่างงานทันที

หากว่ากันตามหลักแล้ว วิชาชีพลายคอมพิวเตอรีย่างเขาควรจะเป็นที่หอมที่สุดทันทีที่เรียนจบ เงินเดือนก็สูงกว่าคนรุ่นเดียวกันมาก ทีมทำงานหนักสุดตัวแต่ไม่กี่ปีก็สามารถเก็บเงินดาวนังวดแรกได้แล้ว แต่ในหอพักของพวกเขากลับมีคนสองคนที่ไม่ยอมเดินไปตามเส้นทางปกติ

คนหนึ่งคือซี้จยาที่กลายเป็นคนว่างงาน หัวเด็ดตีนขาดอย่างไรก็ปฏิเสธไม่ยอมหางานทำทำเดียว ส่วนอีกคนคือเงินเทา

เงินเทามีความฝันอยากเป็นนักแสดงมาตั้งแต่ยังเด็ก โดยไม่ได้คิดถึงเรื่องที่ว่าหน้าตาไม่ผ่านเกณฑ์หรือเรื่องที่ว่าตัวเองไร้ทักษะการแสดงอย่างสิ้นเชิงเลย หลังจากเรียนจบเขาก็ไปที่เฮงเตียน* ทันที โดยเริ่มต้นจากการเป็นตัวประกอบก่อน กระทั่งช่วงครึ่งปีมานี้ถึงได้กลายเป็นหัวหน้าของบรรดาตัวประกอบและได้รับผิดชอบเรื่องการติดต่อนักแสดงตัวประกอบให้กับทางกองถ่าย ซึ่งตัวประกอบที่ใหญ่ที่สุดภายใต้ความดูแลของเขาก็คือซี้จยา เพื่อนแสนดีของเขานั่นเอง

สมัยเรียนมหาวิทยาลัย ตลอดทั้งวันซี้จยาเอาแต่ทำตัวลึกลับผลุบๆ โผล่ๆ

* เฮงเตียน (Hengdian World Studios) คือสถานที่ถ่ายทำภาพยนตร์ที่ใหญ่ที่สุดในโลก ได้รับการยกย่องว่าเป็น 'ฮอลลีวูดแดนตะวันออก' ตั้งอยู่ที่มณฑลเจ้อเจียง

โคตรเรียนเป็นประจำ เวลาว่าครั้งก่อนวันนี้เรียกได้ว่าไม่เห็นแม่แต่เงา ในบรรดาสี่คนในหอพัก เขามีความสัมพันธ์ที่ดีกับเงินเทาแค่คนเดียว ส่วนกับเพื่อนร่วมห้องอีกสองคนนั้นไม่มีอะไรให้คุยกันด้วยซ้ำ แต่ถึงอย่างนั้นซึ่งยาก็มีชื่อเสียงในมหาวิทยาลัยไม่ใช่ย่อย เพราะเขาถูกรุ่นพี่ผู้หญิงแอบถ่ายรูปตั้งแต่ตอนที่เพิ่งเข้าเรียนใหม่ ๆ จากนั้นก็ถูกขนานนามว่าเป็น 'คนงามแห่งคณะไอที (คณะเทคโนโลยีสารสนเทศ)'

ด้วยใบหน้าที่ระดับเดือนมหาวิทยาลัย ว่ากันตามหลักแล้วขอแค่เขาเข้าสู่วงการบันเทิง ถึงจะไม่ดังเปรี้ยงปร้าง อย่างไรก็ตามต้องหาเงินก้อนเล็กๆ ได้แต่ซึ่งยากลำบากแต่แสดงเป็นตัวประกอบ อย่างดีที่สุดก็มีบทแค่ฉากเดียว เพราะถ้ามีบทเกินสามฉากเขาจะปฏิเสธอย่างแน่นอน และทุกครั้งซึ่งยากจะอยู่ในกองถ่ายแค่วันเดียว ประมาณว่าถึงวันไหนก็กลับวันนั้นเลยจะได้ไม่ต้องไปสานสัมพันธ์อะไรกับคนในกองถ่าย

การมีเพื่อนที่ที่ไม่สนใจความก้าวหน้าแบบนี้ทำให้เงินเทาโมโหที่อีกฝ่ายไม่รู้จักรูมมานะเสียบ้าง แต่ก็จนปัญญากับเขาแล้ว ดังนั้นเพื่อไม่ให้เพื่อนซี้อดตายจึงทำได้แค่ช่วยหาบทให้เขาเป็นประจำ

ทว่าสิ่งที่น่าประหลาดใจก็คือใบหน้าที่ของซึ่งยากกลับเป็นที่ชื่นชอบของผู้กำกับหนังสยองขวัญหลายคน ระหว่างการถ่ายทำยังไม่เท่าไร แต่ทันทีที่ไปถึงขั้นตอนการตัดต่อในช่วงหลัง ขอเพียงมีใบหน้านี้อยู่บนหน้าจอ คนตัดต่อก็มักจะรู้สึกเย็นยะเยือกและหนาวสะท้านในใจขึ้นมาอย่างบอกไม่ถูก

ตั้งแต่นั้นมาภาพยนตร์สยองขวัญหลายเรื่องต่างก็ติดต่อหาเงินเทาเพื่อขอให้เขาช่วยเรียกนักแสดงคนนี้มาแสดงบทรับเชิญ

รถบัสที่ขับโคลงเคลงผ่านด่านเก็บค่าผ่านทางมา จู่ๆ ก็เหยียบเบรกอย่างกะทันหัน เป็นเหตุให้ทุกคนในรถตกใจจนตื่นขึ้นมา หลังจากนั้นไม่นานเสียงต่อว่ากันดังขึ้นมาจากรอบทิศทาง คนขับจึงรีบลุกขึ้นมาบอกว่า "ดูเหมือนข้างหน้าจะเกิดอุบัติเหตุ นะครับ ทางเลยโดนขวางเอาไว้ แต่ทุกคนไม่ต้องกังวลนะครับ แค่คาดเข็มขัดนิรภัยให้เรียบร้อยก็พอ"

เมื่อได้ยินว่าข้างหน้ามีอุบัติเหตุ เสียงของผู้โดยสารบนรถถึงได้เบาลง

เล็กน้อย

รถบัสนี้เคลื่อนที่อยู่บนทางด่วนด้วยความเร็วที่เชื่องช้าราวกับหอยทาก ขณะที่เคลื่อนตัวไปถึงด้านหน้าสุดของขบวนรถได้อย่างยากลำบาก ทันใดนั้นเสียงกรีดร้องเสียงดังกว่หูก็พลันดังขึ้น และในวินาทีต่อมาเสียงเด็กร้องให้จ่ากีดก้องไปทั่วทั้งรถ

ผู้เป็นแม่ที่นั่งอยู่ข้างหน้าต่างซ้ายรีบปิดตาลูกสาวของเธอ แล้วพุดขึ้นทันทีด้วยความสงสารจับใจ "ซินซินเด็กดี ไม่ต้องร้องๆ อย่าไปมองตรงนั้นเลย ตรงนั้นไม่มีอะไรหรอก แม่อยู่ี่งไม่ต้องกลัวนะจ๊ะ ซินซินทั้งเก่งแล้วก็กล้าหาญที่สุดแล้ว..."

เมื่อรถเคลื่อนตัวไปถึงจุดเกิดเหตุ ผู้โดยสารช่างมุงหลายคนก็พากันวิ่งไปที่หน้าต่างฝั่งซ้าย แล้วสอดสายตามองออกไปด้วยความอยากรู้อยากเห็น

"ไอ้โห จะชนกันแรงเกินไปแล้ว ดูสิคนนั้นคอบิดเลย ยังรอดอยู่ไหมเนี่ย"

"ฉันว่าตายแล้วแหงๆ ขัปบีเอ็มดับเบิลยูไปก็เท่านั้น ฟุ่งลงคุน้ำแบบนี้ ขัปเครื่องบินยังเปล่าประโยชน์เลย!"

"น่าจะยังไม่ตายนะ แต่เสียเลือดมากขนาดนี้ ถ้ารถพยาบาลยังมาไม่ถึงสักทีก็คงช่วยชีวิตไม่ได้แล้วละ"

พวกช่างเผือกหยิบโทรศัพท์มือถือออกมาถ่ายรูปสองสามรูปแล้วทยอยกันกลับไปนั่งที่ สายตาพวกเขาจับจ้องไปยังเจ้าของรถบีเอ็มดับเบิลยูที่ถูกชนจนหัวร้างโศกไปด้วยเลือดเป็นตาเดียว แต่ไม่มีใครทันสังเกตเลยว่าชายหนุ่มที่นั่งข้างหน้าต่างกำลังมองตรงกระโปรงรถบีเอ็มดับเบิลยูด้วยสีหน้าเรียบนิ่ง

ซีจยาเฝ้าดูอย่างสงบ ในขณะที่รถบัสน้อยๆ เคลื่อนออกมาจากขบวนรถอันคับคั่ง กระทั่งรถบัสนอกจากขบวนรถยาวเหยียดไม่ขาดสายมาได้อย่างสมบูรณ์รถก็กลับมาเคลื่อนตัวด้วยความเร็วสูงและขับไปข้างหน้าอย่างรวดเร็วทันที

ทว่าคนที่นั่งอยู่ท้ายตัวรถไม่มีใครรู้เลยว่ามีเด็กผู้หญิงในชุดนักเรียนสีน้ำเงินนั่งอยู่ตรงกระโปรงรถบีเอ็มดับเบิลยูที่ถูกชนจนพังยับเยิน ใบหน้าของเธอ

เต็มไปด้วยเลือด ศีรษะของเธอยุบลงไปครึ่งหนึ่ง แต่ดูเหมือนเธอจะไม่รับรู้ถึงความเจ็บปวดใดๆ ทั้งสิ้น เพียงแค่ใช้ดวงตาชี้ดชาวคู่นั้นจับจ้องไปยังเจ้าของรถบีเอ็มดับเบิลยูที่นอนจมกองเลือดอยู่

หลังจากนั้นไม่นานตำรวจและรถพยาบาลก็มาถึงพร้อมกัน ทันทีที่แพทย์ลงมาจากรถพยาบาลก็รีบยกร่างเจ้าของรถบีเอ็มดับเบิลยูคันนั้นขึ้นรถพยาบาล พร้อมทั้งทำการรักษาฉุกเฉิน ทว่าสามนาที่ต่อมาแพทย์ก็ถอดหน้ากากออก แล้วเงยหน้าขึ้นพูดกับตำรวจว่า "เวลาเสียชีวิตสิบหกนาฬิกา ยี่สิบสี่นาที"

เมื่อจบประโยคดังกล่าวนักเรียนหญิงที่นั่งอยู่ตรงกระโปงรถบีเอ็มดับเบิลยูก็ยิ้มออกมาทันที เธอหันมองไปยังทิศทางที่รถ巴士หายไปแวบหนึ่ง รอยยิ้มบนริมฝีปากที่แย้มออกนั้นชวนสยอ ก่อนเธอจะกระโดดลงจากกระโปงรถบีเอ็มดับเบิลยู แล้วค่อยๆ หายลับไปในอากาศ

ชีจยากลับมาถึงห้องในช่วงพลบค่ำ ขณะที่ประตูเฟิงจะเปิดออก เงามด่าเล็กๆ ก็พุ่งเข้ามาหาอย่างแรง อึ้งเท่านั้นๆ แสนนุ่มนวลพาดอยู่บนขาของชีจยา เจ้าตัวน้อยที่นำส่งสารร้องเหมียวๆ เสียงเบา ดวงตากลมแป้วมีน้ำเอ่อคลอ ชีจยาเอากะเป๋าเดินทางไปวางไว้ด้านข้างแล้วอุ้มเจ้าตัวน้อยขึ้นมา

ภายในห้องว่างเปล่าไม่มีใครเลยแม้แต่คนเดียว

ชีจยาเดินไปหยุดตรงที่นอนแมว พอเห็นว่าเนื้อปลาน้ำจืดไม่พอร่องลงเลย เขาก็ถอนหายใจเบาๆ ก่อนจะหยิบช้อนคันเล็กที่วางอยู่ด้านข้างขึ้นมาแล้วค่อยๆ บดเนื้อปลาให้ละเอียดด้วยความอ่อนโยน จากนั้นก็ใช้ช้อนคันเล็กป้อนเข้าปากเจ้าตัวน้อย

แมวตัวน้อยหรือตาอย่างพึงพอใจ ต่อมาปลายลิ้นสีแดงของมันก็เลียเนื้อปลาบนช้อนเบาๆ หนึ่งคนหนึ่งแมวป้อนอาหารกันอย่างเงียบๆ อยู่อย่างนั้น ชีจยาป้อนเนื้อปลาคำเล็กคำสุดท้ายเข้าไปในปากของเจ้าแมวน้อย แต่เจ้าแมวน้อยกลับเอาแต่ร้องเหมียวๆ ประท้วงไม่หยุดรวากับว่ามันยังไม่อิ่ม

ชีจยาอุ้มแมวน้อยขึ้นมาแล้วเดินไปที่ห้องครัว พอเจ้าแมวน้อยซึ่งนอนอยู่ในอ้อมแขนของเขาอย่างเชื่องๆ เห็นว่าชีจยาหยิบปลาตัวเล็กออกมา

จากตู้เย็น มันก็จ้องไปที่ปลาตัวนั้นด้วยความตื่นเต้นทันที

ริมฝีปากของซีจียายกขึ้นอย่างอดไม่ไหว จากนั้นเสียงอ่อนโยนก็ดังขึ้นเบาๆ ในครัว "ฉันจะทำให้แกกินเดี๋ยวนี้แหละ โอเคไหม"

แมวน้อยหันหัวซุกกลับเข้าไปในอ้อมอกของซีจียาราวกับฟังรู้เรื่อง ทำให้ชนอันอ่อนนุ่มนั้นเสียดสีกับลำคอของซีจียา มือข้างหนึ่งของเขาถือมีดทำครัว ส่วนอีกข้างก็ถือปลาเอาไว้ แต่เมื่อเขาวางปลาลงบนเตียง...

ทันใดนั้นเองเจ้าแมวน้อยได้กอดลงไปเบาๆ ส่งผลให้เชือกเส้นหนึ่งร่วงลงมาจากคอของซีจียาอย่างฉับพลัน

ดวงตาระจ่างในทั้งสองข้างเบิกกว้างขึ้นทันใด ซีจียาทิ้งมีดทำครัวทันที แล้วรีบก้มลงไปปรับเชือกที่กำลังจะร่วงลงพื้น

บนเชือกสีแดงมีหินสีเลือดขนาดเท่านิ้วหัวแม่มือชิ้นหนึ่งสะท้อนแสงเรืองรองชวนหลงใหลออกมาภายใต้แสงอาทิตย์อัสดง ขณะที่หินชิ้นนั้นไถลลงไปตามเชือกสีแดง ซีจียาก็คว้าเชือกเส้นนั้นเอาไว้ได้ด้วยการเคลื่อนไหวอันรวดเร็ว ทว่าในวินาทีที่เขาจับเชือกได้ หินสีเลือดกลับตกลงบนพื้นกระเบื้องจนเกิดเสียงดัง

ตูม!

ราวกับมีอะไรบางอย่างพุ่งออกมา ส่งผลให้ชาวบ้านที่กำลังเดินเล่นอยู่ในสวนดอกไม้ของเขตชุมชนพากันตัวสั่น

"นี่มันเรื่องบ้าอะไรกัน เมื่อวานนี้สถานีพยากรณ์อากาศยังบอกว่าอุณหภูมิสูงขึ้นอยู่เลยไม่ใช่หรอ ไหง่จู่ๆ ถึงได้หนาวแบบนี้อีกเนี่ย"

ตรงซอกดินตามต้นไม้รวมถึงมุมมืดตรงหัวโค้งของถนน มวลพลังงานสีดำขมุกขมัวอันน่าพรั่นพรึงค่อยๆ ตื่นขึ้น จากนั้นก็ป็นปายขึ้นมาด้านบน

เหนือทะเลสาบจึงตั้งอยู่ห่างจากเขตนี้ออกไปเพียงแค่น้ำลึก* มีนักท่องเที่ยวนับพันคนถือโอกาสในช่วงวันหยุดสุดสัปดาห์มานั่งเรือนำเที่ยวเพื่อชมทิวทัศน์ริมทะเลสาบ เรือใบสีขาวและเรือนำเที่ยวแล่นไปบนผิวน้ำ ทะเลสาบกว้างแต่ไม่มีใครสังเกตเห็นเลยว่ามียักษ์สูงใหญ่ร่างหนึ่งลอยอยู่เหนือผิวน้ำทะเลสาบ

* ลี้ (หลี่) หมายถึงหน่วยมาตรวัดของจีน 1 ลี้เทียบได้กับระยะทางประมาณ 500 เมตร

มาตั้งแต่เมื่อสามชั่วโมงก่อน และกำลังมองดูกลุ่มพลังงานสีดำที่อยู่เบื้องหน้าด้วยแวตาดูเฉยชา

ในเวลาสามชั่วโมงพลังงานสีดำกลุ่มนั้นพุ่งชนครั้งแล้วครั้งเล่า แต่ไม่ว่าจะอย่างไรมันก็ไม่สามารถพุ่งออกจากขอบเขตวงกลมได้ ต่อมาขนาดของมวลพลังงานสีดำก็ค่อยๆ เล็กลง ทว่าการพุ่งชนกลับรุนแรงขึ้น ส่วนชายชุดดำที่อยู่ตรงหน้ามันยังคงคอยเฝ้าดูมันอย่างเงียบๆ มาตั้งแต่ต้นจนถึงตอนนี้

เวลานี้พลังงานสีดำกลุ่มนี้เหลือขนาดเท่ากำปั้นเท่านั้น เพียงแค่อีกประมาณครึ่งชั่วโมงมันก็จะสลายหายไปได้อย่างสมบูรณ์ ทว่าทันใดนั้นเองจู่ๆ ชายชุดดำรูปงามก็หันหลังมองไปยังอาคารที่อยู่ไกลออกไป พลังงานสีดำกลุ่มนั้นฉิวเฉียดขึ้นมาอย่างฉับพลัน ก่อนจะเปลี่ยนร่างเป็นชายวัยกลางคนท่าทางดูร้ายในทันที

"อาา พลังหยิน เป็นพลังหยินที่แข็งแกร่งมาก...ฉันจะกินมัน ฉันจะกินมัน!!!"

ดวงตะวันยามเย็นย่ำค่อยๆ ค่อยตัวต่ำลง โดยที่ครึ่งหนึ่งของมันได้ลับขอบฟ้าไปแล้วจึงเหลือเพียงแสงอันน้อยนิดที่สาดส่องลงมาบนพื้นโลก

เมื่อถึงเวลาย่ำค่ำอย่างในตอนนี้ เด็กหลายคนต่างถูกผู้ปกครองพากลับบ้านไปกินข้าว พวกเขาออกจากสนามเด็กเล่นของเขตชุมชนและเดินไปตามเส้นทางเล็กๆ อันคดเคี้ยว ในระหว่างนั้นก็ยังมีพลังงานสีดำจำนวนมากป็นปายขึ้นมาจากใต้ดินอย่างเชื่องช้า พวกมันเคลื่อนผ่านร่างกายของพวกเขาไปแล้วค่อยๆ คืบคลานไปยังทิศทางหนึ่ง

แม้จะไม่มีใครสังเกตเห็นพลังงานสีดำเหล่านี้ ทว่าในตอนที่พักพลังงานสีดำทะลุผ่านร่างกายของพวกเขาไป ผู้คนเหล่านั้นกลับสั่นสะท้านขึ้นมาดื้อๆ ส่วนภายในห้องของซึกิยานั้นมีพลังงานสีดำจำนวนมากไม่ถ้วนในระดับที่แทบจะมองเห็นได้ด้วยตาเปล่า โดยพลังงานเหล่านั้นได้ลอดผ่านช่องว่างระหว่างประตูและหน้าต่างเข้ามาด้านใน

พลังงานสีดำเหล่านั้นแผ่กระจายจากสี่มุมของห้องครัวก่อนจะขยับเข้ามา

ตรงกลางที่ละนิดรากับเมฆบางๆ ที่เคลือบคล้อยลอยเอื่อยบนยอดเขา

กลางห้องครัว ซึ่งยานั่งยองๆ บนพื้นแล้วหยิบหินที่แตกเป็นสามเสี่ยงขึ้นมา
เขามวดคิ้วแล้วดึงแมวดำตัวน้อยออกจากอ้อมแขนอย่างไม่ค่อยพอใจ ก่อนจะ
วางมันลงบนพื้น

เจ้าแมวดำน้อยไม่ได้รู้เลยว่าตัวเองทำอะไรผิด มันกะพริบตากลมโต
ที่เปียกชื้นพรางมองไปยังซึ่งยาด้วยความไม่เข้าใจ เมื่อเห็นว่าเจ้ามนุษย์
ไม่มีทีท่าว่าจะอุ้มตัวเองอีก มันก็ยื่นปลายลิ้นเล็กๆ ออกมาเลียนิ้วของอีกฝ่าย
อย่างเออออเออไอ

หลังจากถอนหายใจออกมายาวๆ ซึ่งยากก็อุ้มเจ้าตัวน้อยขึ้นมาอีกครั้ง
พร้อมกับนำหินที่แตกเป็นสามเสี่ยงใส่ลงในกระเป๋าเสื้อ เขาก้าวเท้ายาวๆ
เดินออกมาจากห้องครัวโดยทำเป็นมองไม่เห็นพลังงานสีดำเหล่านั้น กระทั่ง
ตอนที่เดินไปถึงห้องรับแขกเพื่อเปลี่ยนรองเท้า พลังงานสีดำพวกนั้นก็ปกคลุม
ไปทั่วทั้งห้องครัวแล้ว

ต่อมามวลพลังงานสีดำค่อยๆ ควบแน่น จากนั้นก็มีเงาร่างขมุกขมัวของ
ผู้หญิงคนหนึ่งปรากฏขึ้นในครัว

ซึ่งยายังคงก้มหน้าก้มตาเปลี่ยนรองเท้าราวกับมองไม่เห็นอะไรทั้งนั้น
ว่าในชั่วพริบตานี้แมวดำตัวน้อยที่พาดอยู่บนไหล่เขากลับพองขนฟูพอง
อุ้งเท้าทั้งสี่ของมันเหยียบอยู่ตรงหัวไหล่ของซึ่งยา พยายามตะกายร่างเคลื่อนไป
หลบที่ไหล่อีกข้างไม่หยุด แต่มันกลับเหยียบพลาดจึงตกลงไปในกระเป๋าเสื้อ
ของซึ่งยาทันที แมวดำตัวน้อยขดตัวพรางเอาหัวเล็กๆ ของมันมุดเข้าไปใน
ส่วนลึกของกระเป๋า ขณะที่เนื้อตัวสั่นระริกด้วยความหวาดกลัว

ภายในห้องครัว มวลพลังงานสีดำควบแน่นจนกลายเป็นรูปร่างของหญิง
วัยกลางคนอายุประมาณสี่สิบกว่าปี เธออยู่ในท่าก้มหน้า เส้นผมที่ดูราวกับ
วัชพืชได้น้ำเต็มไปด้วยเศษหินเศษทราย ทว่าทั้งศีรษะของเธอเปียกโชกและ
มีกลิ่นเลือดคละคลุ้งโชยออกมา น้ำหยดจากเส้นผมของเธอลงมาบนกระเบื้อง
สีขาวส่งผลให้บริเวณนั้นกลายเป็นสีเลือด

สิ่งที่ทำให้ผมเปียกไม่ใช่ น้ำ แต่ทั้งหมดนั่นคือเลือดต่างหาก

พอชีจยาเปลี่ยนรองเท้าเสร็จก็หยิบกุญแจเตรียมตัวออกไปข้างนอก เจ้าแมวดำตัวน้อยที่ซ่อนตัวอยู่ในกระเป๋าเสื้อของเขาส่งเสียงครวญครางออกมา ทันใดนั้นเองผีผู้หญิงตนนั้นก็เงยหน้าขึ้น ช้องว้างระหว่างเส้นผมสีดำเผยให้เห็นดวงตาขาวซีดคู่หนึ่ง เธอพุ่งเข้าไปหาชีจยาอย่างบ้าคลั่ง เส้นผมสีดำยกตัวขึ้นสูง ในช่วงพริบตา ก่อนจะแบ่งออกเป็นหกช่อราวกับแฉ้ายาว พวกมันพุ่งตรงไปยังท้ายทอยของชีจยาในทันที

ผีเท้าของชีจยาสะกิดไปชั่วขณะ เขาค่อยๆ รวบนิ้วมือข้างขวากระแทกกำเป็นหมัด จากนั้นก็มีไอพลังงานสีเลือดอันเลือนรางหมุนวนอยู่ตรงบริเวณระหว่างนิ้วของเขา และในจังหวะที่เส้นผมพุ่งเข้ามาเขาก็เบี่ยงศีรษะไปทางขวา พร้อมกับใช้มือคว่ำมันเอาไว้ แต่ทันใดนั้นก็เกิดเสียง...

ครืน!

"กร๊อตต!"

เงาสีดำทะลุหน้าต่างเข้ามากระแทกกับเส้นผมของผีผู้หญิงตนนั้นอย่างแรง ต่อมาเส้นผมก็พลันเกิดไฟลุกโชน เธอจึงหันหลังวิ่งหนีด้วยความหวาดกลัว แต่เงาดำนั่นกลับเจาะทะลุทรวงอกของเธอในช่วงพริบตาราวกับหนอนที่คอยกัดกินซากศพ หลังเกิดเสียงดังครืนร่างผีผู้หญิงก็สลายไปแล้วกลับมาเป็นกลุ่มพลังงานสีดำอีกครั้ง

ชีจยาหันขวับ มองพลังงานสีดำเหล่านั้นที่หนีกระเจิงออกไปนอกห้องอย่างอึ้งๆ ขณะที่ยังไม่ทันได้ตั้งตัวก็มีคนมาเคาะประตูที่อยู่ตรงหน้าเสียก่อน เขาผล็อยเปิดประตูโดยไม่รู้ตัว ต่อมาเมื่อทั้งสองฝ่ายเงยหน้าขึ้นมองกัน พวกเขาต่างก็นิ่งงันไป

นอกห้องมีชายสวมเสื้อกันลมสีดำคนหนึ่งยืนอยู่ตรงประตู โดยที่มือขวายังคงยกค้างไม่ได้เออลงมา เห็นได้ชัดเลยว่าอีกฝ่ายเพิ่งเคาะประตูเมื่อครู่นี้ เขามิไบนานี่ที่ชวนมองอย่างไม่รู้เบื่อ ไม่ว่าจะถูกมองโด่งเป็นสัน คิ้วคมคาย ดวงตาเรียวยาวดุกลุ่มลิก และไฝจางๆ หนึ่งในจุดที่ซ่อนอยู่ในดวงตาข้างขวา ใบหน้านี่ไม่ได้ด้อยไปกว่าดาราคณไหนเลย ทว่าเมื่อลองมองไฝเมื่อดันดีๆ กลับมีความเย็นเยือกพรั้งพรูจากฝ่าเท้าแล่นปลาลบไปถึงหัวใจ

ซิจยาเห็นว่าคนแปลกหน้าคนนั้นปรากฏตัวที่ประตูห้องของตัวเองอย่างน่าประหลาด แถมอีกฝ่ายยังขมวดคิ้วเป็นปมและเอาแต่มองเขาขึ้นๆ ลงๆ อีกด้วย จากนั้นไม่ว่าจะทำไม่ว่าผู้ชายคนนั้นก็หลับตาลง เขายกนิ้วจุ่มฝีปากแล้วทำปากขมุบขมิบอยู่ไม่กี่คำ ก่อนจะใช้นิ้วจิ้มไปที่เปลือกตา

หลังจากทำทั้งหมดนั้นเสร็จเขาก็ลืมตาขึ้นมาอีกครั้งแล้วมองไปที่ซิจยา
ซิจยา "..."

ชายชุดดำ "..."

พอผ่านไปสักพักเสียงที่ทุ้มต่ำและราบเรียบก็ดังขึ้น "ผู้เลี้ยงขิงหลิ"
ฟัว!

มีเสียงลมพัดผ่านข้างใบหูของซิจยา แล้วเส้นผมสองสามเส้นก็ลอยขึ้นก่อนจะปลิวไปอยู่ในมือของชายแปลกหน้าคนนั้น ตอนนั้นเองซิจยาถึงได้พบว่าเงาที่พุ่งชนผีผู้หญิงตนนั้นจนวิญญาณแตกซ่านแท้จริงแล้วคือเครื่องสัมฤทธิ์ทรงหลายเหลี่ยมที่หน้าตาคล้ายคนแปลกประหลาดชอบกล

พลันเกิดความเจียบอันยาวนานขึ้นมาอีกครั้งระหว่างพวกเขาทั้งสอง แต่หลังจากนั้นไม่นานก็มีพลังงานสีดำที่มากยิ่งขึ้นกว่าเดิมคืบคลานขึ้นมาจากปล่องลิฟต์และบันได ชายคนนั้นขมวดคิ้วเรียวยาวของเขา ก่อนประสานสองนิ้วเข้าหากันแล้ววาดยันต์สีทองลงบนประตูห้องของซิจยา เขาตวัดสายเส้นขีดสุดท้าย จากนั้นก็หันหน้าไปบอกซิจยาว่า "พลังหยินรุนแรงเกินไป ผมเลยผนึกไว้ได้แค่ชั่วคราว เข้าไปข้างในก่อนเถอะครับ ไว้ค่อยคุยรายละเอียดกันอีกที"

ซิจยาใช้ชีวิตมายี่สิบสามปี ตั้งแต่เกิดมาจนถึงตอนนี้ นี่เป็นครั้งที่สองที่เขาได้เจอเทียนซือ* มือปราบผี เพราะถึงแม้บนโลกใบนี้จะมีผีอยู่มากมายขนาดที่ว่าเขาสามารถพบเจอได้หนึ่งถึงสองตนในทุกๆ วัน แต่เทียนซือมือปราบผีกลับมีน้อยมากจนน่าเห็นใจ เขาไม่ได้พูดอะไรมาก เพียงแค่เบี่ยงตัวหลบให้ชายแปลกหน้าคนนั้นเข้ามาในห้อง

บนประตูมียันต์ที่ชายคนนั้นวาดเอาไว้อย่างลวกๆ ซึ่งยังคงกะพริบแสง

* เทียนซือ แปลตรงตัวว่าเทพอาจารย์หรือครูเทพ หมายถึงปรมาจารย์ผู้ส่งร่ำลึงแห่งธรรมชาติ เดิมใช้เรียกผู้สืบทอดคำสอนจากผู้ก่อตั้งนิกายเต๋าจากเต๋าหลิงโดยตรงและได้รับเลือกให้เป็นผู้นำนิกาย ต่อมาภายหลังใช้เป็นการเรียกยกย่องนักพรตเต๋า

สีทองไม่ยอมหยุด ถึงจะดูเหมือนไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลง แต่ภายในห้องกลับไม่มีพลังงานสีดำรุกเข้ามามาก

แมวดำตัวน้อยเงยหน้าขึ้นจากกระเป๋าสีของซึ่งยาอย่างซี้ซลาดตาขาว และมองไปรอบด้านอย่างหวั่นๆ หลังจากพบว่ามวลสีดำเหล่านั้นหายไปแล้ว มันก็โผล่เข้าสู่อ้อมแขนของซึ่งยาทันที เจ้าแมวดำน้อยหันหางพลางส่งเสียงครวญครางราวกับกำลังร้องขอการปลอบโยน

ชายชุดดำเอ่ยด้วยสีหน้าเรียบนิ่ง "แมวดำสื่อกับวิญญาณได้ ชับได้ สิ่งอัมภคินได้ แต่ทำไมแมวดำตัวนี้ถึงได้ซี้ซลาดแบบนี้"

ซึ่งยาลูบเจ้าแมวดำตัวน้อยพลางเอ่ยว่า "เพราะมันมันถึงได้ซี้ซลาดส่ง* ใจครับ"

พอส่งส่งได้ยินชื่อตัวเองมันก็แลบลิ้นออกมาเลียแก้มของซึ่งยาโดยไม่ละสายใจเลยสักนิด แต่มองดูท่าจะรู้สึกเป็นเกียรติอีกต่างหาก

ในตอนที่เราเห็นชายคนนี้ ซึ่งยาก็รู้เลยว่าตัวเองได้เจอนิยามชื่อตัวจริงเสียจริง เข้าแล้ว เพราะถ้าหากอีกฝ่ายเป็นเทียนชื่อตัวปลอมแล้วย่อมเป็นไปได้เลย ที่อีกฝ่ายจะมาปรากฏตัวต่อหน้าเขาแบบนี้ หรือหากเป็นเทียนชื่อที่มึนความรู้แบบครึ่งๆ กลางๆ อีกฝ่ายคงเอาเลือดสุนัขสาตใส่เขาตั้งแต่เพิ่งเจอหน้ากันแล้ว ไม่มีทางที่พวกเขาสองคนจะได้เข้าห้องมาคุยรายละเอียดกันอย่างสงบแบบนี้หรอก

ต่อมาซึ่งยาก็เล่าเรื่องของตัวเองอย่างเรียบง่ายเพื่อให้อีกฝ่ายเข้าใจได้โดยเร็ว

มนุษย์ย่อมเกิดมาพร้อมกับสี่เสาแปดอักษร** ซึ่งตรงกับช่วงเวลาตามปฏิทินแผนภูมิสวรรค์*** เสาปีคือลำต้นปีและกิ่งปี เสาเดือนคือลำต้นเดือนและกิ่งเดือน เสาวันคือลำต้นวันและกิ่งวัน เสายามคือลำต้นยามและกิ่งยาม เมื่อนำเสาทั้งสี่หรือปีเดือนวันและยามมารวมกันก็จะได้เป็นแปดอักษรดวงชะตาวันเกิดของมนุษย์

* ส่งส่ง หมายถึงเจ้าซี้ซลาด

** สี่เสาแปดอักษร คือศาสตร์ของจีนที่ใช้วันเดือนปีและเวลาเกิดมาคำนวณเพื่อทำนายโชคชะตา

*** ปฏิทินแผนภูมิสวรรค์ คือปฏิทินระบบการนับเวลาวันเดือนปีแบบโบราณของจีน มักใช้เพื่อทำนายโชคชะตา

ซึ่งยาเกิดมาอย่างประจวบเหมาะ แต่ไม่ใช่ประจวบเหมาะอย่างคนทั่วไป เขาเกิดในปีหยิน เดือนหยิน วันหยิน เวลาหยิน และถือกำเนิดมาจากมารดา ผู้มีความเป็นหยินชั้นยอด อีกทั้งช่วงเวลาที่เขาเริ่มตั้งท้องเขาก็เป็น ปีหยิน เดือนหยิน วันหยิน และเวลาหยินเช่นกัน มีหน้าซำตอนแม่ให้กำเนิดเขา เธอยังเสียชีวิตจากภาวะคลอดยากอีก ซึ่งยาจึงเกิดมาพร้อมกับเลือดสกปรกสีดำ ในปาก เมื่อถูกหล่อหลอมมาจากพลังหยินหลายต่อหลายทอดแบบนี้ สุดท้ายเขาเลยกลายมาเป็นร่างหยินสุดชั่วอย่างที่ยากจะปรากฏบนโลกใบนี้

คนธรรมดาที่มีพลังหยินมากน้อยอย่างมากที่สุดก็แค่สามารถเห็นผีได้ เป็นครั้งคราวและถูกคนรอบข้างล้อเลียนนิดหน่อยเท่านั้น แต่ซึ่งยาดันสามารถมองเห็นผีได้ตั้งแต่เด็ก แถมยังเห็นผีทุกวัน ทั้งยังเป็นที่ยื่นชอบของพวกผีมากๆ อีกด้วย กระทั่งเขาได้พบกับผู้เฒ่านักพรตเต๋าทำทางสติไม่คืนคนหนึ่งตอนอายุ สี่ขวบ อีกฝ่ายได้มอบหินก้อนหนึ่งให้เขา เขาถึงได้ซ่อนพลังงานของตัวเอง เอาไว้ได้และไม่ต้องโดนผีอาทุกวี่ทุกวันอีกต่อไป

อย่างไรก็ตามในตอนนั้นนักพรตเต๋าคอนันต์ได้กล่าวไว้ว่า 'พลังหยินที่มากมายมหาศาลแบบเธอ ผู้เฒ่าคนนี้ไม่เคยพบเคยเจอมาก่อนเลย ตอนนี้อายุยังน้อยก็สะกดเอาไว้ได้อยู่หรอก แต่พอโตขึ้นก็ไมรู้แล้วว่าจะเป็นอย่างไ จะนั้นพกหินและหลักเลี้ยงการยุ่งเกี่ยวกับผู้คนเอาไว้ก่อนจะดีกว่า พอยิ่งโตขึ้น ก็ยิ่งต้องยุ่งเกี่ยวกับผู้คนให้น้อยลง เพราะคนธรรมดาคงทนรับพลังหยินของเธอ ไม่ไหว สัมผัสโดนนิดเดียวก็ทำให้เกิดเรื่องได้แล้ว อย่างเบาก็ป่วย อย่างหนัก ก็ถึงตาย'

และมันก็เป็นไปตามที่นักพรตเต๋าคอนันต์ได้กล่าวไว้ ช่วงก่อนเข้า มหาวิทยาลัย ขอแค่ไม่สนใจพวกผีที่ล่องลอยอยู่ ซึ่งยากยิ่งสามารถใช้ชีวิต ได้เหมือนคนธรรมดาทั่วไป แต่หลังจากเข้ามหาวิทยาลัย พลังหยินในร่างกาย ของเขาก็เ่อลั่นออกมาอย่างเงิบๆ

ในบรรดาเพื่อนร่วมห้องสี่คนที่มหาวิทยาลัยก็มีแต่เงินทານี่แหละ ที่มีพลังหยางมากที่สุด พลังหยินทั้งหมดของซึ่งยาที่ถูกหินสะกดเอาไว้เลย ไม่ส่งผลอะไรต่อเขา แคตาดดดตทุกวันก็สามารถทำให้สลายหายไปได้แล้ว

ดังนั้นในช่วงสี่ปีที่ผ่านมามีจายจึงคบหาเงินเทาเป็นเพื่อนเพียงคนเดียวและพยายามลดการยุ่งเกี่ยวกับผู้อื่นให้น้อยที่สุด

เมื่อฟังจนจบคำของชายคนนั้นก็ขมวดแน่นขึ้น หลังจากมีจายแสดงให้เห็นอย่างตรงไปตรงมาว่าเขาไม่รู้วิธีซ่อมหินชิ้นนี้ และคิดแค่ว่าจะลองออกไปข้างนอกดูว่าจะสามารถหานายช่างร้านทองมาเชื่อมแบบง่าย ๆ ได้ไหม ชายคนนั้นก็สายตาสีระพว้อมกับพูดว่า "หินไท่ซานชิ้นนี้แตกไปแล้ว เชื่อมให้มันติดกันไปก็เปล่าประโยชน์ หินไท่ซานนะแข็งแรงแรง ไม่มีทางแตกหักง่าย ๆ หรือก เพียงแต่หลายปีมานี้คงถูกพลังหยินของคุณแทรกซึมเข้าไป ถึงได้กลายเป็นสีแดงเลือดจนโปร่งใสเหมือนหยก แคะโดนกระทบเข้าหน่อยก็แตกแล้ว ถึงจะไม่แตกในวันนี้ พอผ่านไปอีกเดือนมันก็จะแตกไปเองอยู่ดี"

เมื่อได้ยินดังนั้นมีจายก็หลุบตามองแมวดำตัวน้อยในอ้อมแขน

ที่แท้ก็โทษแก่เต็มๆ ไม่ได้สินะ

ส่งส่งเอาตัวเข้าไปคลอเคลียทันที

เมื่อเผชิญหน้ากับเทียนซือมือปราบผีตัวจริง มีจายจึงแสดงท่าทีบริสุทธิ์ใจโดยการถามด้วยสีหน้าจริงใจว่า "หินก้อนนี้แตกไปแล้ว ฉันสมควรช้อนพลังหยินยังดีครับ"

"ผมไม่เคยเจอร่างกายที่เป็นหยินสุดชั่วแบบนี้มาก่อนเลย แล้วนี่ก็ไม่ใช่หินไท่ซานทั่วๆ ไปด้วย แถมผมยังไม่ถนัดด้านการช้อนพลังอีก ตอนนี้เลยยังไม่มีวิธีจัดการ" ชายคนนั้นจ้องมองและนั่งคิดอยู่ครู่หนึ่ง จากนั้นก็กำนิ้วมือ "อู๋เซียงชิงหลี่สามารถช้อนพลังหยินของคุณได้ชั่วคราว และถึงผมจะไม่มีวิธีจัดการ แต่ผมรู้จักคนคนหนึ่งที่น่าจะมีวิธี เดี่ยวผมจะไปหาเขาตอนนี้เลยครับ"

มีจายรับเครื่องสัมฤทธิ์ทรงหลายเหลี่ยมมาจากมือของชายคนนั้นด้วยสีหน้าตื่นเต้นเหมือนกับเป็นพวงงมมายที่เชื่อในเรื่องไสยศาสตร์

ตุ้ม!

เมื่อนิ้วของมีจายสัมผัสกับเครื่องสัมฤทธิ์ชิ้นนั้นก็ราวกับว่ามีอะไรบางอย่างสลายหายไปจากโลกในช่วงพริบตาเดียวเช่นเดียวกันกับตอนขามา

ลายเส้นยันต์สีทองบนประตูปะทุทะลุทะลวงแสงสีทอง พลังงานสีดำในเขตชุมชนค่อยๆ หายไป กระทั่งในที่สุดอาทิตย์อัสดงก็กลับฟ้าอย่างสมบูรณ์ทางทิศตะวันตก จากนั้นเมืองซุกก็เข้าสู่ยามราตรีอย่างเป็นทางการ

ซิจยาเยยหน้าขึ้นด้วยความซาบซึ้งพร้อมกับพูดว่า "อาจารย์ไม่ทราบว่าคุณชื่ออะไรหรือครับ"

ชายชุดดำอึ้งไปเล็กน้อยราวกับคิดไม่ถึงว่าซิจยาจะถามแบบนี้ เขาหรีตา "ผมแซ่เย"

อาจารย์เยท่านนี้ไม่ได้พูดเก่งเหมือนอย่างพวกหมอผีตัมตุนทั้งหลาย หลังจากท่ืออซิจยาพูดจบ เขาก็ลุกขึ้นแล้วเดินจากไป ซึ่งก่อนจากไปเขาได้ให้ซิจยาใช้ซองพิเศษชิ้นนั้นของเขาสะกดพลังหยินไว้ก่อนชั่วคราว เป็นการแสดงให้เห็นว่าเขาจะไปหาเพื่อนคนหนึ่งและคงต้องรออีกหลายวันกว่าจะได้กลับมา

ห้านาทีต่อมาอาจารย์แซ่เยก็จากไปจริงๆ ซิจยาเย็นหัวออกมาจึ่มปลายจมูก สึซิมพู่ที่เปี่ยมพลังของสง่สง ผายเจ้าตัวน้อยเลยใช้ขลุ่ยทำตูโบหน้าทันทีด้วยความไม่พอใจ

ซิจยาถูบลั้เครื่องสัมฤทธิ์ทรงหลายเหลี่ยมสีดำชิ้นนั้น ก่อนจะยกยืมที่มูมปากอย่างอดไม่ได้

"ในบรรดาเทียนชื่อมือปราบผีมีคนที่ใส่ชื่อแบบนี้อยู่ด้วยหรือเนี่ย ถ้าแกคือสง่สง จั๊นเจ้าคนเมื่อกี้ต้องเป็นล่าล่า* หรือเป่ล่านะ...อืม ไต่ไต่** ฟังดูดีกว่าแะ จั๊นเรียกเขาว่าไต่ไต่ดีไหม เขาเอาของวิเศษของตัวเองมาให้ฉันแบบนี้ทั้งที่มันเป็นของวิเศษของเขาเนี่ยนะ แถมยังอุตส่าห์กระตือรือร้นที่จะช่วยฉันแก้ปัญหาขนาดนี้อีก..."

ซิจยาอุ้มสง่สงเดินไปที่ห้องครัว "บนโลกใบนี้มีคนได้อยู่เยอะจริงๆ เลย!"

เยจั้งจ้อคนที่กำลังเร่งเดินทางออกจากเมืองซุกและมุ่งหน้าไปยังเมืองหลวง

"..."

แม้หินสีเลือดที่เติบโตมาพร้อมกับเขาดังแต่เด็กจะแตกไปแล้ว แต่ชีวิต

* ล่าล่า หมายถึงเจ้าเงาะ

** ไต่ไต่ หมายถึงเจ้าบ๊อง

ก็ยังต้องดำเนินต่อไป ในฐานะตัวประกอบนักแสดงสมทบบทหนึ่งร้อยแปดสิบ บรรทัด ซึ่งยาไม่ได้ขาดแคลนเงิน แต่ก็ไม่ได้ร่ำรวยเช่นกัน ตั้งแต่เขาเลี้ยงแมวตัวน้อยที่ทั้งเลือกกินและขี้อลาดตัวนี้ เขาก็ไม่ได้กินเนื้ออีกเลย เขายังต้องอย่างปลาให้ส่งส่งกินทุกวันอีกต่างหาก

เมื่อเห็นว่าเงินฝากในบัญชีลดลงเหลือสี่หลัก ซึ่งยากี่ตระหนักได้ถึงสถานการณ์คับขันจึงรีบโทรหาเงินเทา แต่เขายังไม่ทันได้กดโทรออก เงินเทาก็กลับเป็นฝ่ายโทรมาก่อน "พี่จยา มีข่าวดี! ผู้กำกับหวังคิดว่านายทำได้ดีในการถ่ายทำครั้งก่อน เขาเลยจะเพิ่มบทให้! นายรีบมาเร็วๆ เข้า พรุ่งนี้ก็จะเริ่มถ่ายทำแล้ว ฉันรับประกันกับผู้กำกับหวังไปแล้วด้วยว่านายจะต้องมาแน่นอน"

ซึ่งยาปฏิเสธทันที "ฉันเคยไปถ่ายที่กองนั้นหนึ่งครั้งแล้ว 'ไม่' ไปอีกหรอก"

เงินเทาพูดด้วยความโมโห "ผู้กำกับหวังจ่ายหนักจะตาย ทำไมนายถึง 'ไม่' ไปล่ะ ไม่ได้ให้นายไปถ่ายทำบทที่มีฉากเยอะเกินไปสักหน่อย ฉันอ่านบทมาแล้ว ทั้งหมดมีแค่สามฉากเอง นายถ่ายเสร็จได้ภายในวันพรุ่งนี้เลยนะสรุปว่าจะมาไหม"

ซึ่งยาพูดอย่างเป็นเหตุเป็นผล "ไม่ไป กองถ่ายที่เคยร่วมงานด้วยแล้วฉันจะไม่กลับไปอีกเป็นครั้งที่สองในช่วงสามเดือนนั้น นายก็รู้อยู่แล้วนี่"

เงินเทา "จะไม่มาจริงๆ เหรอ"

ซึ่งยา "ไม่ไป"

เงินเทา "สามฉากหมีน้อยนกก็ไม่มาหรอ"

ซึ่งยา "...พรุ่งนี้ให้ไปถึงกี่โมง"

เงินเทาหัวเราะหึๆ "ถึงก่อนบ่ายโมงก็พอ ช่วงนี้ในกองถ่ายมีบางอย่างผิดปกตินิดหน่อย ผู้กำกับหวังเลยขอให้ถ่ายทำตอนเที่ยงและจะไม่เริ่มการถ่ายทำทั้งตอนเช้าและตอนเย็น นายก็รู้อยู่ว่าสำหรับลูกหลานข้าราชการระดับสูงอย่างผู้กำกับหวังนะ ถ้าต้องการจะถ่ายหนึ่งอะไรสักเรื่องให้ได้ละก็ ต้องเลือกหนึ่งสยของขวัญเป็นผลงานเปิดตัวอยู่แล้ว เพราะเขาค่อนข้างเชื่อเรื่องไสยศาสตร์ แล้วก็เชื่อเรื่องภูตผีเฝ้ามาากๆ"

ซึ่งยาเพียงแค่ตอบรับส่งๆ ว่าอืมไปคำหนึ่ง บ่ายวันนั้นหลังจากเก็บ

กระเป๋าดูทางเสร็จเรียบร้อยแล้ว เขาก็รีบมุ่งหน้าไปยังอุทยานผิงหุ่ทั้นที่

เมื่อเขามาถึงกองถ่ายหลังจากนั่งรถบัสและรถเมล์โคลงเคลงๆ มา
ร่วมสี่ชั่วโมง ยังไม่ทันได้เจอเงินเท่าก็เห็นรองผู้กำกับวิ่งมาด้วยท่าทาง
ร้อนใจเข้าเสียก่อน พออีกฝ่ายเห็นเขาปั๊บก็พูดขึ้นมาว่า "นายคือซี้จยาใช่ไหม
เสียเงินเกิดเรื่องแล้ว! แต่เมื่อวานเขาบอกฉันไว้ว่านายจะมาที่กองถ่ายวันนี้
จ้ะเอาอย่างนี้ นายไปที่กองถ่ายกับฉันก่อนละกัน เพราะยังงี้ก็มีแค่สามฉาก
อยู่แล้ว ถ่ายให้จบๆ ไปก็พอ"

ซี้จยาชะงักก็ทำ สีหน้าสบายๆ จางหายไปแบบไม่เหลือเค้า "ขอโทษ
นะครับ ไม่ทราบว่าจะต้องไรขึ้นกับเงินเท่าหรือครับ"

รองผู้กำกับชะงักไปชั่วขณะ ก่อนจะตอบต้นขาพร้อมกับพูดขึ้นว่า "เฮ้อ
ก็ไม่ใช่เรื่องใหญ่อะไรหรอก เมื่อคืนเขาก้าวพลาดจนตกลงมาจากเขานะ
ยังดีที่มีต้นไม้เป็นตัวลดแรงกระแทกเลยไม่เป็นอะไรมาก ตอนนั้นนอนอยู่
โรงพยาบาล ไม่ได้มีอาการอะไรอันตรายถึงชีวิตแล้วละ แต่ขาซ้ายหัก ซี้โครง
ก็เหมือนจะหักไปสองสามซี่ด้วย"

ดวงตาทั้งสองข้างของซี้จยาหรือลิ่งเล็กน้อย "เงินเท่าจะตกลงมาจากเขา
ได้ยังไงกัน"

เมื่อได้ยินดังนั้นรองผู้กำกับก็มองไปรอบๆ อย่างมีลึกลับคมคมใน จากนั้น
จึงโน้มตัวเข้าไปใกล้ใบหูของซี้จยาแล้วพูดเสียงเบาว่า "ฉันจะบอกให้ แล้วนาย
อย่าเอาไปบอกใครนะ ฉันว่าเสียเงินไม่ได้ก้าวพลาดหรอก แต่เขานะเจอดี
เข้าแล้ว!"

สำหรับกองถ่ายส่วนใหญ่แล้ว หากเกิดเรื่องขึ้นกับทีมงานที่ไม่สำคัญ
อย่างเงินเท่าจะไม่ส่งผลกระทบต่อกระบวนการถ่ายทำของกองถ่าย แต่ครั้งนี้
กองถ่ายเรื่อง 'คืนสยองของดาวโรงเรียน' กลับหยุดถ่ายทำหนึ่งวัน โดยที่
ผู้กำกับได้มอบหมายงานทุกอย่างทิ้งไว้ให้บรรดารองผู้กำกับและผู้ช่วยผู้กำกับ
ส่วนตัวเองก็หนีไปเมืองหังเหียบร้อยแล้ว

ทันทีที่ซิจยาเข้ามาในกองถ่ายก็ได้ยินทีมงานหลายคนกำลังบ่นอุบิบกันอยู่

"ลูกหลานข้าราชการระดับสูงแบบนั้นไว้ใจไม่ได้จริง ๆ พอเกิดเรื่องขึ้นฉันหนีไปซะงั้น เดิมทีหนังเรื่องนี้เราก็กะทบไม่ได้ให้เขาถ่ายอยู่แล้ว ตอนนี่ดีเลยแค่แปะชื่อเขาในผลงานแล้วให้พวกพี่เลี้ยงมาถ่ายแทนก็พอ"

"ดูเหมือนผู้กำกับกับหวังจะไปตามหาผู้เชี่ยวชาญนะ ปกติเขาก็เอาแต่ทำตัวเพี้ยน ๆ ทั้งวันไม่ใช่หรือไง พอครั้งนี้เสียเงินเกิดเรื่องเข้า เขาก็บอกว่ามีผีแถมยังจะไปตามหานักพรตอะไรนั่นมาปราบผีด้วย ความคิดของคนรายนะ พวกเราไม่เข้าใจหรอก เขาพอใจจะทำยังไงก็ปล่อยไปตามนั่นแหละ"

ซิจยาเดินตามรองผู้กำกับกับเข้าไปในห้องแต่งตัว หลังจากเปลี่ยนเสื้อผ้าเสร็จอย่างรวดเร็วก็ตรงไปถ่ายทำทันที

บทมีแค่สามฉากนับว่าไม่ได้มากมายอะไร เมื่อผู้กำกับกับหวังคนนั้นไม่อยู่ บรรดาผู้ช่วยผู้กำกับจึงถ่ายทำกันเสร็จอย่างรวดเร็ว หลังจากซิจยาเปลี่ยนเสื้อผ้าเสร็จ รองผู้กำกับคนนั้นก็เดินเข้ามาพูดอย่างช่วยไม่ได้ว่า "วันนี้ฟ้าเริ่มมืดแล้ว ทางเดินตอนกลางคืนมันเดินลำบาก แคมในกองก็ไม่มีใครจะเข้าไปที่อำเภอด้วย ซิจยา ถ้านายจะไปเยี่ยมเสี่ยวเงินที่โรงพยาบาลอำเภอด้วยคนเดียว ฉันว่ารอไปพรุ่งนี้ตอนรถกองถ่ายว่างดีกว่าไหม"

ชายหนุ่มรูปงามพยักหน้าเบาๆ "ขอบคุณครับพี่เลี้ยง ฉันพรุ่งนี้ผมค่อยไปแล้วกัน"

รองผู้กำกับคุยกับซิจยาอีกไม่กี่ประโยคก็มีอบกัญแจโรงแรมให้เขาพวงหนึ่งก่อนจะกลับไปยุ่งกับการทำงานต่อ

ซิจยาถือกุญแจพวงนั้นเอาไว้แต่ไม่ได้ออกเดินทางไปยังโรงแรมในภูเขาทันที เขาเงยหน้ามองปาล์มที่รายล้อมไปด้วยต้นไม้แห่งนี้ แสงเรื่อเรืองของอาทิตย์อัสดงสาดส่องลงมาจากช่องว่างของเงาไม้ ลมพัดใบไม้ก่อให้เกิดเสียงใบไม้กระทบกันเป็นระลอก

ท่ามกลางป่าสนที่ต้นไม้สูงหลายสิบเมตร ต้นไม้สูงใหญ่ได้โอบล้อมทั้งแผ่นฟ้าและผืนดินเอาไว้ ทั้งกองถ่ายถูกปกคลุมด้วยยอดไม้หนาทึบ ในเวลานี้

ต้นสนสูงเสียดฟ้าดูราวกับมนุษย์ ส่วนเหล่าทีมงานที่วุ่นวายกันอยู่ในกองถ่าย กลับกลายเป็นก้อนกรวดเล็กจ้อย ต้นสนทั้งหลายถูกลมบนที่รุนแรงพัดพาให้ ยอดไม้เอนตัวลงจึงดูราวกับว่าพวกมันกำลังก้มหน้ามองดูมนุษย์ที่ไม่ต่างกับ มดแมลงจากมุมสูง

ชีจยาหลับสรว้อยที่อยู่บนคอ เดิมทีสิ่งที่ใส่อยู่ตรงนี้คือหินสีเลือดชิ้นหนึ่ง แต่นับตั้งแต่เมื่อวานมันก็ถูกเปลี่ยนเป็นลูกเต๋าสัมฤทธิ์สิบแปดหน้าสีดำแทน

หินสีเลือดสามารถซ่อนพลังหยินของชีจยาได้แบบพอแก้ขัดเท่านั้น ผีอาฆาตที่มีความอาฆาตรุนแรงมากหน่อยจึงพอจะรับรู้ถึงตัวตนของเขาได้ แต่อู๋เซียงชิงหลี่ซันนี่กลับสามารถปิดกั้นพลังหยินทั้งหมดของเขาได้อย่างสมบูรณ์ เพราะตั้งแต่เมื่อวานก็ไม่มีผีตนไหนรับรู้ถึงการมีอยู่ของชีจยาเลย และชีจยาเอง ก็แทบจะไม่เห็นพลังหยินที่กระจัดกระจายล่องลอยอยู่ในโลกด้วยเช่นกัน

ทว่าเวลานี้เขากลับค่อยๆ ดึงเชือกออกจากคอของตัวเอง

และในวินาทีที่ลูกเต๋าสัมฤทธิ์ออกห่างจากผิวหนัง

ตูม!

ฟ้าดินพลันแปรเปลี่ยนไปในชั่วพริบตา ดวงอาทิตย์ยามเย็นยังไม่ทัน ตกดิน แต่แสงสว่างกลับหายไปแล้ว มวลพลังงานสีดำอันหนาแน่นลอยวน รอบกองถ่าย มันเคลื่อนตัวผ่านเหล่าทีมงานเหมือนควันทาปีบที่ยังคงอยู่แบบ ไม่ยอมจางหาย

สีหน้าของชีจยาค่อยๆ เย็นชาขึ้น เขาถือลูกเต๋าสัมฤทธิ์ไว้ในมือข้างหนึ่ง พลังมองสำรวจรอบด้านด้วยแววตาแข็งทื่อ หลังจากสำรวจอยู่สักพักม่านตา ของเขาก็หดแคบลง สายตาอันเฉียบคมตัวดมองไปทางห้องรับรองที่สร้าง เอาไว้ไม่ไกล วินาทีต่อมาเขาก็สาวเท้าไปทางนั้นด้วยใบหน้าที่เย็นชาราวกับ น้ำค้างแข็ง

ทุกคนในกองถ่ายดูเหมือนจะไม่รับรู้ถึงพลังงานสีดำที่โอบล้อมอยู่รอบตัว พวกเขาเลย อีกสี่เดือนภาพยนตร์ก็จะเข้าฉายแล้วพวกเขาจึงยังอยู่กับการถ่ายทำ จะเอาเวลาไหนไปสนใจนักแสดงที่เป็นตัวประกอบกัน

ชีจยาเดินไปยังห้องรับรองซึ่งมีมวลพลังงานสีดำหนาแน่นที่สุดที่ละก้าว

ทว่าในขณะที่เขากำลังคิดจะเปิดประตูก็มีเสียงที่ฟังดูหมดความอดทนของชายคนหนึ่งดังมาจากด้านข้างเสียก่อน

"เฮ้ย นายกำลังทำอะไรนะ ที่นี่คือห้องรับรองของพี่หยาง นายมีธุระอะไรมาทำอะไรที่นี่"

ชายหนุ่มผมดำค่อยๆ หันไปมองชายวัยกลางคนตัวเตี้ยและผอมแห้งคนนั้น หลังจากนั้นไม่นานเขาก็ยกมูมปากขึ้นแล้วถามด้วยรอยยิ้ม

"พี่หยาง? หยางเซ่าเจิงหรือ"

"ก็ต้องเป็นพี่หยางอยู่แล้วสิ จะเป็นใครได้อีก"

หยางเซ่าเจิง ดาราชายเกรดบีในประเทศ ผู้รับบทพระเอกเรื่อง 'คืนสยองของดาวโรงเรียน'

ในห้องรับรองวีไอพีที่สนามบินเซียวซาน ชายหนุ่มวัยยี่สิบกว่าคนหนึ่งกำลังเดินไปมาในห้องที่วุ่นวาย

เขาสวมเสื้อกั๊กและกางเกงขายาวเรียบง่าย ผมเผ้ายุ่งเหยิง และมีรอยคล้ำใต้ตาเป็นวงหนา ไม่ว่าจะมองอย่างไรก็ดูเหมือนผู้ชายกระเจอกที่เอาแต่เล่นเกมอยู่ในเน็ตคาเฟ่แบบไม่หลับไม่นอนติดต่อกันสามวัน แต่พนักงานบริการของสนามบินกลับขอให้บริการอยู่ด้านข้างอย่างนอบน้อม เมื่อชายหนุ่มคนนั้นเดินไปมาอย่างกระวนกระวายใจ เธอก็กลั้นหายใจไม่กล้าไปรบกวนเขา

ห้านาทีต่อมาชายหนุ่มก็เงยหน้าขึ้นแล้วถามว่า "เครื่องบินยังไม่มาอีกหรือ"

พนักงานบริการรีบพูดขึ้นว่า "คุณชายหวัง ยังเหลืออีกสามนาที่คะ"

"สามนาที่? ยังเหลืออีกตั้งสามนาที่?! ให้ตายเถอะ ถ้ารู้แต่แรกฉันคงไม่มาที่สถานที่ห่วยๆ แบบนี้เพื่อถ่ายทำหนังสยองขวัญห่วยๆ รอคอย จันบ้ำไปแล้วหรือไงถึงได้มาเล่นอะไรน่าเบื่อแบบนี้ ไปเล่นพนันสักตาจะดีกว่าซะอีก"

ใช่แล้ว คนคนนี้ก็คือผู้กำกับหวังที่ไวใจไม่ได้จากเรื่อง 'คืนสยองของดาวโรงเรียน' นั่นเอง

หลังจากออกไปอีกสิบห้านาที เมื่อชายหนุ่มร่างสูงในเสื้อยืดสีขาวปรากฏตัวที่ประตูห้องวีไอพี ผู้กำกับหวังก็พลันแสดงสีหน้ายินดีและรีบเข้าไปต้อนรับ

"อาจารย์เผย! อาจารย์เผย ในที่สุดคุณก็มาถึงสักที เร็วเข้าๆ คุณช่วยผมดูเร็วว่าผิวนั้นติดตัวผมมาหรือเปล่า มันไม่ได้ตามผมมาใช่ไหม"

ชายหนุ่มผู้ถูกเรียกว่าอาจารย์เผยโดนผู้กำกับหัวลากเข้าไปในห้องรับรอง ส่วนตัวอย่างกระตือรือร้น เขายกนิ้วขึ้นแล้วค่อยๆ ถอดแว่นกันแดดที่อยู่บนสันจมูกออกมาเผยให้เห็นดวงตากลมโตคู่หนึ่ง แม้จะมีเปลือกตาชั้นเดียว แต่ดวงตาลับโตมาก ภายในนั้นเต็มไปด้วยแววหยอกล้ออย่างคนที่กำลังมองดูเรื่องสนุก เขากวาดตามองผู้กำกับหัวขึ้นๆ ลงๆ อยู่ครู่ใหญ่ จากนั้นจึงโบกมือแล้วพูดว่า "คุณชายหวัง คุณร่างกายแข็งแรงดีแถมยังมีบุญเจออายุยืนจากอาจารย์อาของผมคอยคุ้มครองอยู่ด้วย ผิวนั้นดำหน้าไหนจะติดตัวคุณมาได้"

ในตอนนั้นเองผู้กำกับหัวถึงได้ถอนหายใจออกมา หลังจากนั้นสักพักใหญ่ เขาก็พูดอย่างไม่สบอารมณ์ว่า "ในเมื่อผมสบายดีถึงสองวันนี้ผมจะเป็นเจ้ามือออกค่าใช้จ่ายให้อาจารย์เผยเที่ยวเล่นในเมืองหังเอง ผมไม่อยากถ่วงหน่วงๆ นั้นแล้ว หนึ่งบ้าอะไรกันทำผมเสียเงินไปตั้งสิบห้าล้าน"

อาจารย์เผยเลิกคิ้ว "คุณชายหวังแน่ใจขนาดนั้นเชียวหรือว่ามีฝีมือในกองถ่าย"

ผู้กำกับหัวพูดอย่างเป็นเหตุเป็นผล "เมื่อคืนนี้บุญเจออายุยืนของผมร้อนจี้ขึ้นมาจนถึงด้วยมือไม่ได้ อาจารย์จำเคยบอกไว้ไม่ใช่หรือว่าบุญเจออายุยืนขึ้นนี้จะร้อนขึ้นมาถึงต่อเมื่อมีฝีมือใกล้เคียงผมเท่านั้น ยิ่งร้อนก็แสดงว่าผิวนั้นยิ่งแข็งแรง มันต้องเป็นฝีมือชาตแน่ๆ เมื่อคืนมือผมแทบจะโดนลวกจนเป็นแผลอยู่แล้ว!"

เมื่อเห็นท่าทางชี้ขาดราวกับหนูของผู้กำกับหัว อาจารย์เผยก็ยิ้มออกมา เขาใส่แว่นกันแดดกลับไปตามเดิมเพื่อปกปิดความรังเกียจเหยียดหยามในดวงตาเอาไว้ แล้วพูดด้วยท่าทีที่งัดยี้มกึ่งไม่ยี้ม "อาจารย์อาขอให้ผมเดินทางจากเมืองหลวงมาที่นี่ก็เพื่อแก้ปัญหาให้กับคุณชายหวังไม่ใช่หรือครับ ไปกันเถอะ คุณชายหวัง ไม่ว่ายังไรนั่นก็คือการลงทุนนับสิบล้าน มันคือน้ำพักน้ำแรงของคุณถ้ามีฝีมือจริงๆ แค่ว่ามันชะงักสิ่งที่ไม่ใช่หรือครับ"

เมื่อได้ยินสิ่งที่อีกฝ่ายพูด ดวงตาของผู้กำกับหัวก็เป็นประกาย "โอเค! ถ้าอย่างนั้นคืนนี้เราพักที่เมืองหังไปก่อน แล้วพรุ่งนี้ค่อยตื่นไปผิงหูแต่เช้า ทุกอย่าง

ขึ้นอยู่กับอาจารย์เผยแล้วนะครับ"

ทางฝั่งกองถ่ายในเวลาเดียวกันนั้น ซียายืนเงยบ่าฯ อยู่ที่ประตูห้องรับรองของหยางเซ่าเจิง เขาารู้อยู่แล้วว่าตอนนี้พระเอกคนนั้นไม่ได้อยู่ในกองถ่าย หลังจากเจินเทาเกิดเรื่องเมื่อคืนนี้ หยางเซ่าเจิงก็เผ่นหนีกลับไปโรงกรรมในตัวอำเภอทันที เมื่อผู้กำกับหวังไม่อยู่ก็ไม่มีใครในกองสามารถบงการหยางเซ่าเจิงได้ โดยทำได้เพียงแค่แอบสเกตต์อีกฝ่ายว่าเป็นดาราจอมพยพอง

เมื่อแสงอาทิตย์อัสดงลาลับยอดเขาฝั่งตะวันตกอย่างสมบูรณ์ ภายในป่าลึกแห่งนี้ก็มีเสียงคร่ำครวญของสายลมยามราตรีที่ฟังดูเหมือนเสียงสระอื่นให้แว่วดังมาเป็นระลอก รวบรวมมีผู้หญิงกำลังร้องไห้อย่างแผ่วเบาด้วยความระทมใจ เสียงร้องไห้ผสมกับลมภูเขาส่งผลให้สายลมยามราตรียิ่งหนาวเย็นขึ้นกว่าเดิม และทำให้เหล่าทีมงานที่เมื่อครู่ยังพูดอยู่เลยว่า 'ผู้กำกับหวังทำตัวเพี้ยนๆ' พวกกันกระชับเสื้อผ้าเข้าหาตัวพลางกลืนน้ำลายด้วยความหวาดกลัวขึ้นมา

ถึงอย่างไรเมื่อคืนก็เพิ่งจะเกิดอุบัติเหตุขึ้นทำให้ทีมงานในกองไม่อยากจะทำในคำคืนที่เย็นยะเยือกอย่างน่าประหลาดแบบนี้ พวกเขาเริ่มพากันเก็บข้าวของจึงไม่มีใครไปสนใจตัวประกอบที่ยืนอยู่หน้าประตูห้องรับรองและไม่มีใครสังเกตเลยว่าในชั่ววินาทีที่ยามราตรีมาเยือน ซียาย้ายยกมือขวาขึ้นแล้วรวบนิ้วทั้งห้าแนบชิดกัน ม่านตาของเขาหดแคบลง แววตาเย็นยะเยือกของเขาปราศจากความมีชีวิตชีวา ไอลังงานสีสีแดงฉานวนเวียนอยู่ที่ปลายนิ้วของเขา จากนั้นเขาก็ใช้ฝ่ามือพาดลงไปบนประตูบานหนา!

ตูม!

ทันใดนั้นพลังงานสีดำที่ล้อมรอบกองถ่ายเป็นรัศมีหลายร้อยเมตรก็พลันซบับไหวไปทางทิศตะวันออกเฉียงใต้เป็นระยะสามนิ้วในช่วงพริบตา!

บรรดาพลังงานสีดำที่กระจัดกระจายอยู่ในกองถ่ายไม่ได้เปลี่ยนไปมากนัก เพียงแค่มีดมลงเล็กน้อย ทว่าภายในห้องรับรองของหยางเซ่าเจิงกลุ่มพลังงานสีดำสนิทซึ่งสูงประมาณครึ่งหนึ่งของตัวคนได้หนีออกมาจากห้องอย่างรวดเร็วและเผ่นแนบไปทางทิศตะวันออกเฉียงใต้

ซึ่จยำนำอู่เชียงซิงหลี่สวมกลับเข้าไปที่ค่อ แล้วสาวเท้าเดินไปทางทิศตะวันออกเฉียงใต้ แต่ในขณะที่เขาเพิ่งจะเดินไปได้ไม่กี่ก้าว รองผู้กำกับก็ตะโกนมาขัดเสียก่อนว่า "เฮ้ ซึ่จยา นายจะไปไหนนะ เราจะกลับโรงแรมกันแล้วนะ!"

ซึ่จยาไล่ตามไปทางทิศตะวันออกเฉียงใต้พร้อมกับหันหน้าไปพูดด้วยรอยยิ้มว่า "พี่เจียง พอดีเมื่อก็ผมทำของหล่นไว้ที่กองถ่ายนะ ผมขอไปเอาก่อนเดี๋ยวลกลับมาจะครับ"

ชายหนุ่มผู้งามสง่าหายลับไปในมวลหมู่ต้นสนโดยไม่รอให้พี่เจียงได้พูดอะไรอีก

เมื่อลมกระโชกแรงพัดมาทุกคนในกองถ่ายต่างก็กระชับเสื้อผ้าให้แนบตัว แล้วเก็บข้าวของให้เร็วขึ้นกว่าเดิม ต้นไม้สูงใหญ่ถูกลมกระโชกพัดเอนไปมา ใบไม้บนพุ่มนั้นใบส่งเสียงเสียดสีกันทำให้ป่าลึกแห่งนี้ดูราวกับสัตว์ร้ายขนาดยักษ์ที่กำลังอ้าปากสีดำสนิทขนาดใหญ่เพื่อรอคอยที่จะกลืนกินมนุษย์เหล่านี้เข้าไปในท้อง

ภายในกองถ่ายมีคนหวาดกลัวจนกรีดร้องขึ้นมา ส่วนทางฝั่งตะวันออกเฉียงใต้พลังงานสีดำกลุ่มนั้นกำลังรวมตัวกันเป็นรูปร่างมนุษย์อย่างช้าๆ ท่ามกลางลมกระโชกแรง ผีสาวหน้าขาวซีดลอยไปข้างหน้าอย่างรวดเร็ว รอยผากกลางท้องของเธอเปิดออก ก่อนพลังงานสีดำที่หนาแน่นกว่าเดิมจะไหลทะลักออกมาจากรอยแยกนั้น

ผีสาววิ่งไปข้างหน้าอย่างบ้าคลั่งราวกับว่ามีहनตภัยร้ายแรงอยู่ด้านหลัง ทว่าข้างหลังเธอกลับมีเพียงซึ่จยาที่กำลังไล่ตามมาอย่างไม่ยอมลดละ

ทันใดนั้นหีนสีดำก่อนหนึ่งได้พุ่งชนหลังของผีสาวด้วยความเร็วสูง เมื่อหีนดำกระแทกโดนผีสาวตนนั้นก็กรีดร้องอย่างน่าเวทนา แผ่นหลังถูกเผาจนเกิดเป็นรู ส่วน 'เจ้าหีนสีดำ' ที่ชื่ออู่เชียงซิงหลี่นั้นก็ตกลงบนพื้นอย่างเจี๊ยบๆ และกลิ้งซลุกๆ สองทีกระทั้งไปหยุดที่เท้าของซึ่จยา

ซึ่จยาโน้มตัวลงไปเก็บอู่เชียงซิงหลี่ แต่ใครจะไปคิดว่าลูกเต่าสัมฤทธิ์นี้ดันเล่นแฉด้วยการกลิ้งไปด้านข้างหนึ่งที ซึ่จยาชะงักไปชั่วขณะ ก่อนจะเอื้อมมือ

ไปเก็บมันอีกครั้ง คราวนี้ถึงสามารถเก็บลูกเต่าลูกนี้กลับมาได้เสียที

ความคิดแปลกๆ แวบเข้ามาในหัว...ของวิเศษชิ้นนี้ของอาจารย์ไม่มี
สถิติปัญหาด้วยเหร

ซียาเงยหน้าขึ้นอีกครั้งแล้วมองไปยังผีสาวที่รูปร่างดูเลือนรางตนนี้

ก่อนจะพบเพียงว่าผีสาวตนนี้กำลังตัวสั่นและมองชายหนุ่มตรงหน้าด้วย
สีหน้าหวาดกลัว เธอยังคงถอยหลังอย่างต่อเนื่อง แต่แผ่นหลังที่ถูกอุ้งแขนซึ้งซึ้ง
เผาจนเป็นแผลกลับมีพลังงานสีดำรั่วไหลออกมาไม่ขาดสาย ทำให้เธอแทบจะ
ทนยืนต่อไปไม่ได้

ซียาจ้องไปที่รอยผ่านบนท้องของผีสาวเป็นเวลานาน จากนั้นก็พูดเสียง
แผ่วเบาว่า "เสียชีวิตจากภาวะคลอดยากจนเหร"

เมื่อได้ยินประโยคนั้นผีสาวก็หัวเราะลั่นออกมาอย่างบ้าคลั่ง "ภาวะ
คลอดยากจนเหร เขาต่างหาก! เขานั้นแหละที่เป็นคนฆ่าลูกออกจากท้อง
ของฉันทั้งเป็น! เขา! เขานั้นแหละ! หยางเซ้าเจิง! ฉันจะฆ่าเขา หยางเซ้าเจิง!!!"

ซียามองดูผีสาวตรงหน้าอย่างละเอียดถี่ถ้วน "คุณฆ่าตัวตายเหร"

ผีผู้หญิงจึกปากอย่างชวนให้คนมองรู้สึกสั่นสะท้าน จากนั้นเลือดสปรก
สีดำก็เคลือบพื้นของเธอจนเป็นสีดำเข้ม

"ฆ่าตัวตายเหร เขาฆ่าฉันต่างหากละ เขาต่างหากที่ไม่เหลือทางรอด
ให้ฉัน เป็นเพราะเขาทั้งนั้น เขานั้นแหละที่เป็นคนบีบให้ฉันต้องตาย!"

ซียาหุบตาลงพลงพูดอย่างเรียบนิ่งว่า "ในเมื่อคุณอยากแก้แค้นเขา
แล้วทำไมต้องทำให้เพื่อนของผมตกจากหน้าผาด้วย"

"เขามีพลังหยางเยอะเกินไปและหยางเซ้าเจิงก็เอาแต่หลบอยู่ข้างๆ
เขาทั้งวัน ถ้าฉันไม่ฆ่าเขา ฉันจะฆ่าหยางเซ้าเจิงได้ยังไง! ทั้งหมดเป็นความผิด
ของหยางเซ้าเจิง ทุกอย่างเป็นเพราะหยางเซ้าเจิงทั้งนั้น! ฉันจะฆ่าเขา ฉันต้อง
ฆ่าเขาให้ได้"

หลังจากสวมอุ้งแขนซึ้งซึ้งขึ้นเล็กน้อยไปที่คอ ซียาก็มองผีสาวคลุ้มคลั่ง
ตรงหน้าอย่างเฉยเมยแล้วพูดอย่างเรียบเฉยว่า "เรื่องระหว่างคุณกับหยางเซ้าเจิงนะ
ผมไม่สนใจเหรอก แต่ในเมื่อคุณมาแตะต้องเงินเทา...มันก็เกี่ยวกับผมด้วย"

"นายเป็นใครกันแน่ ทำไมพลังหยินของนายถึงได้รุนแรงขนาดนั้น นายตายยังไง แล้วมีความแค้นอะไร..." เสียงของผีสาวขาดห้วงไปอย่างฉับพลัน ดวงตาคู่นั้นของเธอดำมืดจนไร้ซึ่งตาวาวจ้องเขม็งไปยังซีจยา ก่อนจะเอ่ยออกมาอย่างประหลาดใจว่า "นายเป็นมนุษย์จริงหรือ!"

ซีจยายืดเส้นยืดสายพร้อมกับเดินไปข้างหน้า "อืม ผมเป็นมนุษย์"

พลังหยินสีเลือดพุ่งพรูออกมาจากตัวของชายหนุ่มร่างผอมบางอย่างมืดดำมัวดิน ซึ่งพลังหยินอันน่าสะพรึงกลัวนั้นทำให้แม้แต่ลมจากรอบด้านก็ยังไม่กล้าส่งเสียง ทั้งยังทำให้ผีสาวตัวสั่นและคิดที่จะหนี แต่หลังจากได้ยินประโยคที่บอกว่า 'ผมเป็นมนุษย์' เธอก็กัดฟันแล้วพุ่งเข้าไปใส่อีกฝ่ายทันที

"ถ้าฉันกินแกเข้าไป ฉันต้องฆ่าเขาได้แน่! ขอแค่ฉันได้กินแกเข้าไป! ฉันจะกินแก ฉัน...กรีดดด!"

ปากที่เต็มไปด้วยเลือดของผีสาวถูกขัดเบรียงจนฉีกขาดเป็นชิ้นๆ เนื้ออาบเลือดถูกกระชากออกจากแก้มของเธอ แต่เมื่อมันตกลงสู่พื้นก็กลับไม่มีเลือดให้เห็นแล้ว มีเพียงบรรดากลุ่มพลังงานสีดำเท่านั้น ซึ่งหมัดที่ทิ้งรวดเร็วและรุนแรงนี้ทำเอาเพลิงโทสะของผีสาวมอดดับลงโดยสิ้นเชิง ทั้งร่างของเธอทรุดลงกับพื้นด้วยความงุนงง และในขณะที่ยังไม่ทันตั้งสติได้กำปั้นก็ซัดลงมาอีกครั้งอย่างรุนแรง

ผีสาวแผดเสียงดังลั่น จากนั้นพลังงานสีดำจากในท้องก็พุ่งพรูออกมา แล้วควบแน่นกลางอากาศจนกลายเป็นศีรษะของผีทารก ต่อมาผีทารกสีดำก็กรีดร้องพลางพุ่งเข้าไปหมายจะกัดซีจยา ผีเท้าของซีจยาชะงักไป ก่อนจะเงยหน้ามองผีทารกตนนั้น เมื่ออีกฝ่ายเข้ามาใกล้เธอก็กำมัดขวแล้วชักออกไปอย่างแรง!

สิบนาที่ต่อมา ในที่สุดพี่เจียงซึ่งกำลังรอซีจยาอยู่ก็ได้เจอตัวเขาสักที

ทันทีที่เขาเห็นชายหนุ่มคนนั้น พี่เจียงก็ก้าวไปข้างหน้าแล้วพูดว่า "ทำไมถึงเพิ่งจะกลับมาเอาปานนี้ล่ะ ไม่ได้เจอเรื่องประหลาดอะไรใช่ไหม ที่อุทยานผิงหูนี้ะตอนกลางคืนมันผิดปกติจริงๆ นะ เสียงลมกระโชกเมื่อก๊ี้ะนาย

ไต้ยีนใหม่ อย่างกับเสียงผู้หญิงกำลังร้องไห้เลย ฉันไต่ยีนจากเสี้ยวเงินว่า พวกนายเป็นเพื่อนสนิทกัน นายอย่าได้หลงทางเสี้ยว ไม่งั้นจะให้ฉันไปบอกเสี้ยวเงินยังไง"

ซี้จยาพยักหน้าอย่างรู้ลึกถึคิด ก่อนจะพูดด้วยน้ำเสียงนุ่มนวล "ขอโทษที่ทำให้ต้องเป็นห่วงนะครับพี่เจียง"

ขณะที่ทั้งสองคนกำลังเดินออกไปด้านนอก พี่เจียงก็พูดว่า "หาของเจอไหม"

ซี้จยาชะงักไปเล็กน้อย หลังจากนั้นครู่หนึ่งถึงได้สติกลับคืนมา "อืม เจอแล้วครับ"

พี่เจียงเอ่ย "หาเจอกี่ตัวแล้ว ฟุ่่งนี้เข้าฉันจะขับรถพานายเข้าไปที่ตัวอำเภอ เมื่อเย็นเสี้ยวเงินตื่นขึ้นมารอบหนึ่ง แต่ตอนนี้หลับไปอีกรอบแล้ว ไม่มีอะไรร้ายแรง นายไม่ต้องกังวลนะ"

ซี้จยาตอบรับเบาๆ ว่า "ครับ" และไม่พูดอะไรอีก

ช่วงเช้าตรู่วันรุ่งขึ้น พี่เจียงขับรถไปส่งซี้จยาที่โรงพยาบาลประจำอำเภอ ตอนไปถึงเงินเทา ก็ตื่นแล้ว เห็นได้ชัดเลยว่าเขาเป็นผู้ป่วยที่ชื่อโครงหักหลายชื่อ และขาหักหนึ่งข้าง หลังจากเห็นซี้จยา เงินเทา ก็มองด้วยความดีใจ แล้วพูดรัวๆ ติดกันว่า "พี่จยา นายมาถึงจนได้ ในที่สุดก็มีคนช่วยคุ้ยปรับทุกข์กับฉันได้สักที!"

ซี้จยา "..."

พอถึงตอนเที่ยง พี่เจียงก็กลับไปที่กองถ่าย เหลือเพียงซี้จยานั่งอยู่ข้างเตียงผู้ป่วย คอยพูดคุ้ยปรับทุกข์กับเพื่อนสนิทของตัวเอง

เมื่อพูดถึงเรื่องที่เกิดขึ้นในคืนนั้น เงินเทา ยังคงมีความหวาดกลัวหลงเหลืออยู่ "เหมือนฉันจะเห็นสาวสวยในชุดกระโปรงสีขาวคนหนึ่ง เธอ นั่งยองๆ อยู่ตรงนั้น แต่ไม่รู้ทำไมถึงเอาแต่ร้องไห้อยู่ตลอด แถมฉันก็ไม่ใช่ว่าคนที่ไม่รู้จักรักหยกถนอมบุปผา* อย่างนายด้วย ในเมื่อมีสาวสวยกำลังร้องไห้ อยู่ฉันก็ต้องถามให้แน่ชัดแล้วลอบใจสักหน่อย จะไปรู้ได้ไงว่ายังไม่ทัน

* รักหยกถนอมบุปผา เป็นสำนวนจีน หมายถึงผู้ชายควรทะนุถนอมและอ่อนโยนต่อผู้หญิง

เดินขึ้นไปก็ร่วงลงมาซะก่อน นายว่าเรื่องแบบนี้มันจะเป็นไปได้ยังไง ทั้งที่ฉันเห็นชัดๆ เลยว่ามีสาวสวยคนหนึ่งนั่งยองๆ อยู่ตรงหน้า แล้วโหม่งถึงกลายเป็นหน้าผาไปได้"

หลังจากคุยกับเพื่อนสนิทมาทั้งวัน ซี้จยา ก็หมดเรี่ยวแรง เขาจึงเปลี่ยนไปก้มหน้าสไลด์ดูรูปเจ้าแมวส่งส่งของตัวเองแทน แล้วพุดออกไปไม่กี่ประโยคอย่างขอไปที

เงินเทาหันน้ำลาย "ซี้จยา นายว่า...นี่ฉันเจอผีแล้วใช่ไหม"

การสไลด์ดูรูปหยุดลงอย่างฉับพลัน ซี้จยาเงยหน้ามองเพื่อนสนิทของตนด้วยรอยยิ้ม แม้สีหน้าจะผ่อนคลาย แต่น้ำเสียงกลับจริงจังมาก

"ฉันว่านายหมกมุ่นทางเพศจนหลอนเลยมองผิดไปเองมากกว่า โลกนี้มีผีที่ไหนกัน หลังจากก่อตั้งสาธารณรัฐประชาชนจีนฤดูผีปีศาจก็ไม่ใช่ที่ยอมรับนะ นายไม่รู้หรือ"

"บนโลกนี้ไม่มีผีนั้นหรอก" เสียงหัวเราะเบาๆ ดังมาจากหน้าประตูห้องผู้ป่วย ซี้จยากับเงินเทาพากันหันหน้าไปมอง

จากนั้นก็พบชายหนุ่มร่างผอมสูงแต่งตัวทันสมัยคนหนึ่งที่ยืนฟังประตูห้องอยู่ ชายคนนั้นกำลังยิ้มตาหยีขณะมองมาที่พวกเขา เมื่อเห็นคนทั้งสองมองมาที่ตน อีกฝ่ายก็ยกนิ้วขึ้นถอดแว่นกันแดดออกเผยให้เห็นดวงตาแฝงรอยยิ้มคู่หนึ่ง "เจ้าหนูชุดขาวคนนี้นะ ถ้าฉันบอกว่าตอนนี้มีผีเด็กนั่งอยู่บนขานาย นายจะเชื่อไหม"

ซี้จยาที่สวมชุดสีขาวแยมั้มบางๆ เผยให้เห็นรอยยิ้มที่บริสุทธิ์และไม่เป็นพิษเป็นภัย "ผมไม่เชื่อ"

鬼知道我经历了什么 1

Gui Zhi Dao Wo Jing Li Le Shen Me 1

พวกผีรู้ดี ชีวิตนี้ฉันผ่านอะไรมาบ้าง 1
ไม่เงินฮวน เขียน
เงินเม้งหาน แปล

จำนวน 360 หน้า

ราคา 429 บาท

《鬼知道我经历了什么》(Gui Zhi Dao Wo Jing Li Le Shen Me)

Author © 莫晨欢 (Mo Chen Huan)

Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司
(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)

Thai edition copyright © 2024 Jamsai Publishing Co., Ltd.

Arranged through JS Agency Co., Ltd.

All rights reserved.

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537
เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-3250-3

ภาพประกอบ Aluma

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์เอนออร์ไว (ในเครือบริษัท แจ่มไส พับลิชชิ่ง จำกัด)

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

Tel. 02 840 4888

www.facebook.com/everyyyyyy

everybooks@jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บุ๊ค เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี 11130

Tel. 02 423 9999 Fax 02 449 9561-3

www.naiin.com

การเกิดมาพร้อมกับพลังหยินที่มากเกินไปจนเป็นอันตรายต่อคนรอบข้าง
ส่งผลให้ 'ซียา' ต้องใช้ชีวิตโดดเดี่ยวอย่างไม่อาจหลีกเลี่ยง
แต่แล้วคืนหนึ่งจู่ๆ ก็มีคนแปลกหน้าที่ให้ความรู้สึกคุ้นเคยอย่างน่าประหลาดมาเคาะประตูห้องเขา
ใครจะไปรู้ว่าเทียนซ้ออันดับหนึ่งแห่งวงการศาสตร์ลี้ลับผู้ที่มีความสามารถโดดเด่นเหนือใคร
จนได้รับสมญานามว่า 'มัจจุราชเย' จะมาช่วยเหลือเขาถึงที่
ช่างสมกับที่ถูกยกย่องให้เป็น 'แบบอย่างทางศีลธรรมของวงการศาสตร์ลี้ลับ' จริงๆ!
นับแต่นั้นชีวิตที่ต้องอยู่ตัวคนเดียวมาโดยตลอดก็มีใครคนหนึ่งเข้ามา
พาให้โลกของซียาเริ่มมีสีสัน ได้พบกับความมหัศจรรย์ และเข้ามาแบ่งปันทุกชั่วสุข
โดยไม่ต้องกังวลว่าพลังหยินในตัวจะส่งผลร้าย
แต่ก็มีเรื่องที่น่าตกใจยิ่งกว่าคือ...

ใครคนนั้นที่ว่าดันเป็นคู่หมั้นของซียาซึ่งหมั้นหมายกันไว้ตั้งแต่เด็กด้วยนี่สิ!

Warning: domestic violence, violence, blood, dead bodies, cannibalism, mentioned disgusting situation

ทดลองอ่าน

18+

เหมาะสำหรับผู้อ่านอายุ 18 ปีขึ้นไป

ISBN 978-616-06-3250-3

9 786160 632503

ราคา 429 บาท